Житіє святих і нечестивих

— А цей як тут опинився?
— Мабуть, має десь руку.

Пекельні муки.

— Ей, ви, там! Дайте, нарешті, хоч під ранок заснути!

— Видайте цьому хуліганові хорошу характеристику, нехай іде собі у рай, бо нам від нього життя немає.

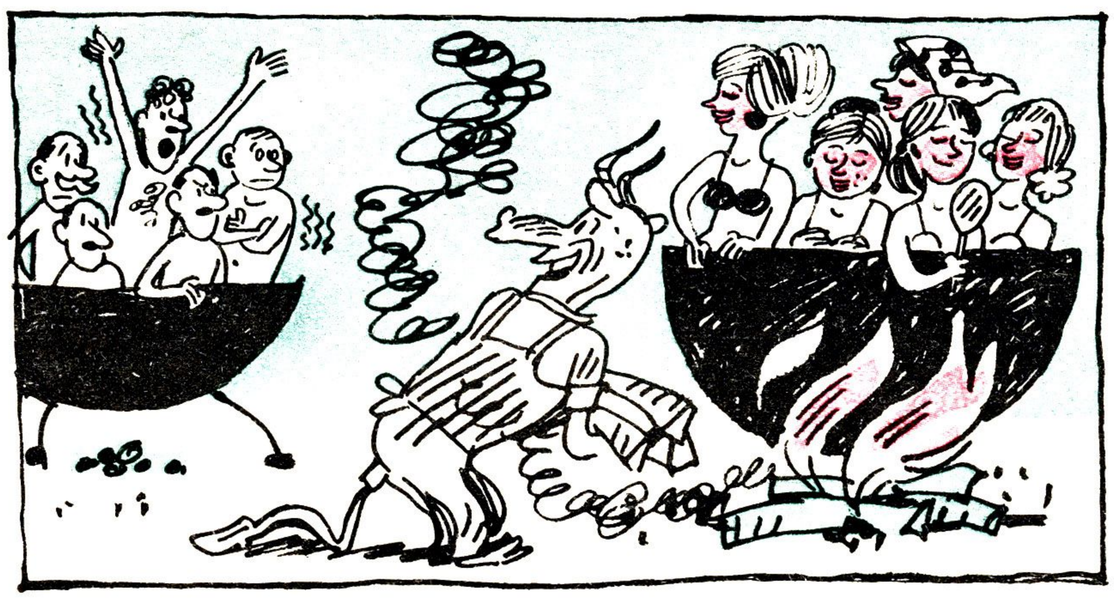

— Ви вже якось перетерпіть: ви ж мужчини.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

перець

№ 16 (794). Рік видання 42-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1968

Лист у місто Кіровоград, керуючому трестом «Кіровоградсільбуд» товаришеві РОЗІНУ, — хай йому буде добре!

Дмитре Марковичу, здоровенькі були!

Нічого не скажеш — будівництво йде в нас колосальне. Будуються нові заводи й фабрики. Виростають, як гриби після теплого дощу, цілі житлові масиви, а подекуди — цілі міста. Душа співає, дивлячись на новозбудовані палаци культури, клуби, комбінати побутового обслуговування, кінотеатри, готелі, спортивні комплекси, школи, лікарні. Це добре, це прекрасно! А ще прекрасніший нині лозунг у наших славних будівельників: «Будувати швидко, будувати добре!»

Недобре тільки, що не скрізь цей лозунг став матеріальною силою. Що не всюди, то не всюди, Дмитре Марковичу. Редакційна пошта «Перця» останнім часом почала рясніти листами про «довгобуди». Що таке «довгобуди» ви, певне, знаєте. Це люди прозвали так будови з «бородою», з багаторічним трудовим стажем. Я сам бачив немало таких бороданів. Бачив на Полтавщині, бачив на Вінниччині, бачив на Миколаївщині, бачив на Ровенщині, бачив на Черкащині.

Не треба бути доктором економічних наук, щоб зрозуміти, якої шкоди завдає нам така будівельна безпорадність. Пробачте, що називатиму речі своїми іменами, але «бородаті» будови — це безгосподарність, це марнотратство коштів і матеріалів, це зло, з котрим треба якнайшвидше кінчати.

Мушу вам сказати, що найбільше довгобудів плодиться там, де будівництво ведеться силами деяких обласних сільбудтрестів. Їдеш населеним пунктом, дивишся — височезний бур'ян у небо попер, а в бур'яні кози з козенятками в піжмурки бавляться.

— А що то у вас за оазис такий виріс! — питаєш місцевих товаришів.

— То овочево-переробний комбінат там будується.

— А чому ж його не видно!

— Та бур'ян заглушив.

— І давно вже глушить!

— Та, ма'ть, років з вісім.

Такі пейзажі подибуєш у багатьох селах і райцентрах. Там, дивись, будівництво палацу культури бур'яни заглушили, там — школи, там ще якогось дуже необхідного об'єкту.

А коли питаєш, хто будує і чому так файно будує, то відповідь скрізь почуєш майже стандартну.

— Будує пересувна механізована колона обласного сільбудтресту. А будує таки справді файно. Аж кури сміються. Приїдуть весною кілька чоловік, покопаються трохи, попрацюють, як бог на душу поклав і вже чуєш: «Ну що, хлопці, — перекур!» «Перекур!» І поїхали. А влітку, дивись, знову оживе на тижнів два будова. А потому знов: «Ну що, хлопці, — перекур!» «Перекур!» І знову посунула кудись пересувна колона.

Цікава деталь. Будувати швидко й добре такі будівельники досі не навчилися, а от виправдовуватися наловчилися здорово. Коли їх питаєш про будови-переростки, то такого туману тобі напустять, що тільки очима кліпаєш. У них завжди знайдеться під рукою добра сотня всіляких причин і мотивів. Читаючи такі відповіді, я завжди згадую одну веселу билицю, почуту од чудесного нашого дагестанського поета Расула Гамзатова. Коли Расул ще був студентом Московського літературного інституту, батько послав йому гроші на купівлю зимового пальта. Ну, як це часто буває серед студентства, Расул грошики розтринькав, а пальта не купив. Приїздить він у рідний аул на зимові канікули в тому, в чім восени в Москву поїхав, а батько й питає:

— А де ж пальто, Расул!

— Я,— каже Гамзатов, — почав вигадувати батькові всілякі доводи, всілякі причини, словом напустив йому такого густого гірського туману, що він перебив мене і питає:

— Ти мені скажи, Расул: ти купив пальто!

— Не купив.

— А гроші розтринькав!

— Розтринькав.

— Тепер все зрозуміло, — каже батько. — Навіщо ж ти напустив стільки туману, навіщо робиш таку довгу передмову, коли все можна було пояснити двома словами.

Заковика, мабуть, у тім, шановний Дмитре Марковичу, що не завжди вистачає мужності сказати ті два слова. От і напускається туману, от і пишуться довгі «передмови».

Прийшла мені на згадку історія з пальтом Гамзатова вчора, коли я читав ще й вашу відповідь на лист директора Долинського побуткомбінату тов. Ковальова. Долинський комбінат, як вам відомо, одно з найкращих підприємств побутового обслуговування не тільки на Кіровоградщині, але й на всій Україні. Напередодні 50-річного ювілею Радянської влади йому вручено на вічне зберігання Червоний прапор обкому партії, облвиконкому та обласної ради профспілок. За кваліфіковане й сумлінне обслуговування трудящих Долинський комбінат одержав ще один подарунок. За рішенням облвиконкому в Долині минулого року почали будувати двоповерховий корпус комбінату. Будівництво доручили пересувній механізованій колоні № 3 тресту «Кіровоградсільбуд».

Працівники побутового комбінату аж гопки скакали з радощів:

— Ось в новому корпусі,— казали,— ми покажемо, що таке сервіс.

Вони вже збиралися в цьому році новосілля відсвяткувати, бо скільки, справді, треба часу, щоб збудувати звичайне двоповерхове приміщення! Ну півроку, ну рік — найбільше. А тов. Григор'єв — начальник колони посміхався тихо собі в жменю і думав: «Гопкайте, гопкайте! Ще ви потанцюєте у своїй хатці на курячих ніжках не один рік». І, ви знаєте,— до того воно, мабуть, ідеться. Посовалась, посовалась колона в Долині й за минулий рік ледве спромоглася яму для підвалу викопати. В цьому році знову трохи посовалась, ледве змурувала перший поверх і пішла на «перекур».

Тепер все можна пояснити двома словами: БУДІВНИЦТВО «ЗАМОРОЖЕНЕ». Тепер можна напевне сказати, що на Кіровоградщині народився ще один «довгобуд». А читаєш вашу відповідь — нічого подібного. Все йде добре, все йде успішно, план будівництва побутового комбінату в Долині виконується і навіть перевиконується. Словом,— туман — яром, туман — Долиною.

Але повірте, що це не вихід. Повірте, Дмитре Марковичу, що канцелярським туманом «бородатих» будов не приховаєш. Шило з мішка завжди виткнеться. Смію вас запевнити, що єдиний вихід — це будувати. Будувати швидко, будувати добре!

Привіт і найкращі побажання од усього серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

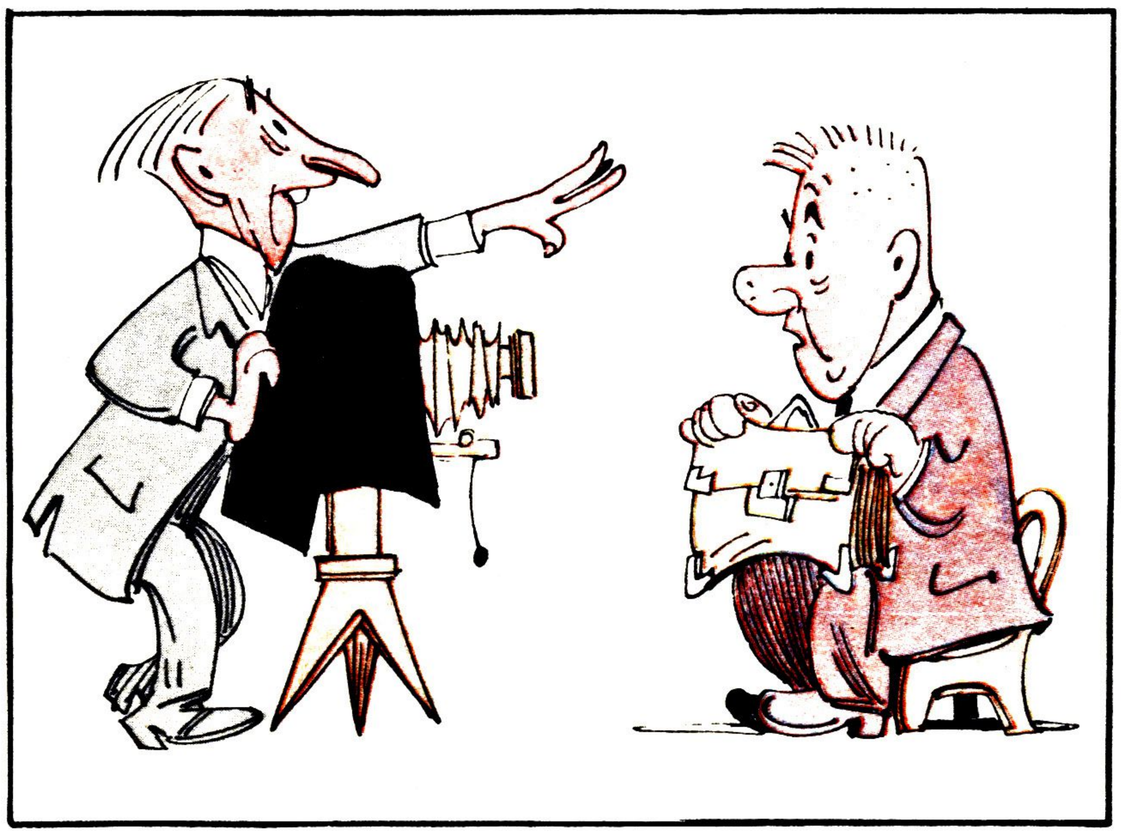

— Уявіть собі, що вас з роботи не зняли, що ви, як і раніше, очолюєте свою установу.

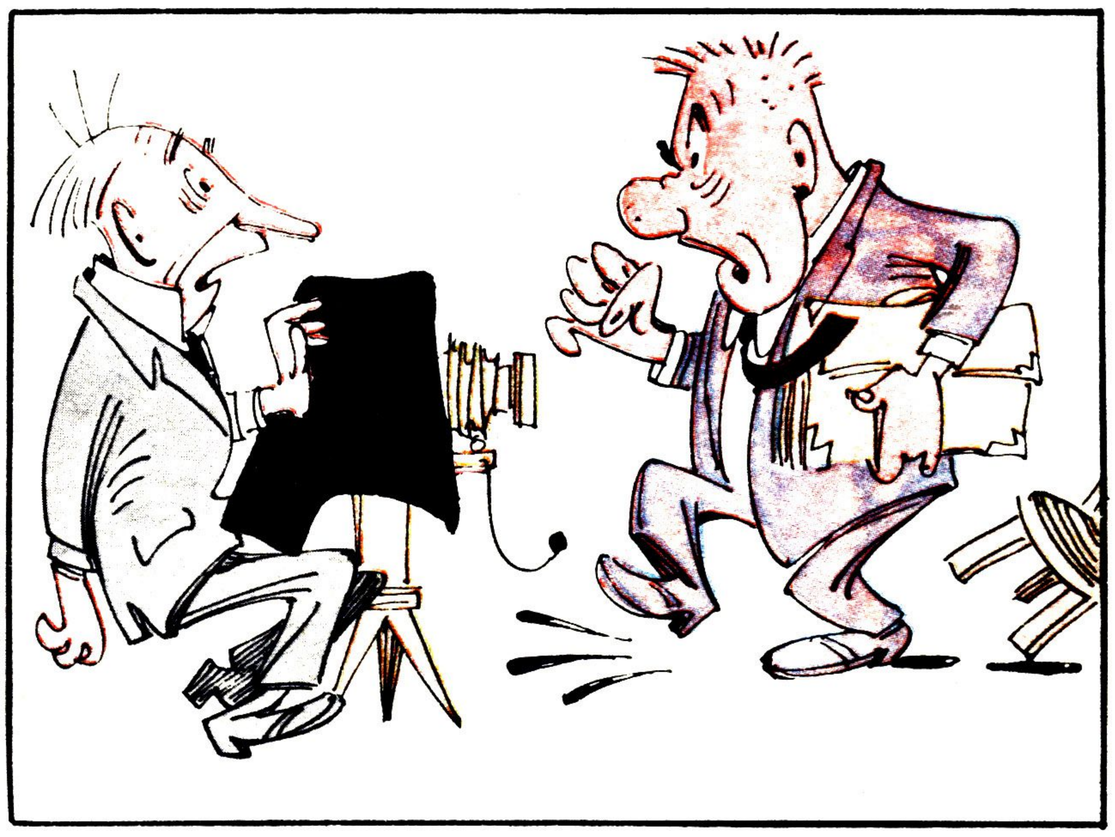

— Якщо так, то йдіть під три чорти! У мене сьогодні не прийомний день!!!

Дуель на станції Голубичі

Усе почалося з дулі.

Громадянка Жлоба пасла на подвір'ї корову. А начальник станції І. Я. Мишко йшов через це подвір'я. Корова не сподобалася начальникові. Як елемент куркульства. І він висловив своє обурення.

Власниця корови на те обурення відповіла двома дулями.

З отого й почалося. Це була образа лицарської честі І. Я. Мишка. І він кинув «рукавичку» у вигляді експресивно забарвленого «туди твою, розтуди твою».

Власниця корови виклик прийняла. Розвернулася до начальника нецензурною половиною.

Це був постріл в авторитет І. Я. Мишка. Збунтувалося лицарське серце. Потемніло в лицарських очах. Стиснувся півпудовий лицарський кулак. І впав на голову громадянки Жлоби. Громадянка теж впала. Так, що місяць з постелі не могла піднятися.

Чоловік громадянки Жлоби вирішив, що дуель була нерівною. Зброя І. Я. Мишка переважала над зброєю його дружини. І дуель проходила без секундантів. Тому вдався до них тепер. Вирішив, що найкраще розсудить керівництво Київського відділення Південно-Західної залізниці. Тим більше, що сам він працює під керівництвом власника того ж кулака, який впав на голову його дружини.

І керівництво розсудило. Сам начальник відділення Іван Гаврилович Черната підписався під цим осудженням. Мовляв, неправильна поведінка І. Я. Мишка по відношенню до вашої жінки осуджена. Він суворо покараний.

Як же «суворо» покарав Іван Гаврилович свого підлеглого? Аж ніяк. Райком партії виніс І. Я. Мишкові сувору догану. А І. Г. Черната оплакує його. Це застрого. Він не винен. Його спровокували чорні сили. Мишко працює у важких умовах. Там утворилося проти нього угруповання. Звільнити з посади Мишка, значить піти на руку отому угрупованню. А яка користь з цього буде?

Ціле «угруповання». А бідний начальник станції «відстрілюється». То матюками, то кулаками. Та це йому не вперше. Навіть на партійних зборах врахували його старання. Відзначили доганою. Догана у І. Я. Мишка також не перша. Правда, про це вперше чує І. Г. Черната. Чує і дивується: «Невже!» На жаль, нічим допомогти не може. Бо в нього «тисячі людей». Не один І. Я. Мишко. Не одна станція Голубичі.

Отаке. Покарати хулігана, значить, піти на руку «угрупованню». А цікаво: кому на руку порушення Радянського законодавства? Кому на руку отих порушників тримати під руку? Яка користь з такого керівника, що йде на провокацію бабської дулі?

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Ст. Голубичі
Чернігівської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я точно пам'ятаю, що вони жили на шостому поверсі.

ОЦЕ «ГАЛОЧКА»

Кореспондент ТАП передає з Кіровоградщини, що Дніпропетровський філіал Головнафтопостачзбуту УРСР поставив у своїх планах «галочку», яка важить 32 тонни. Філіал запланував Кремгесівській нафтобазі здати за рік 32 тонни металобрухту. Як підрахували спеціалісти, всі цистерни нафтобази разом з обслуговуючим персоналом та їх особистим майном до 32 тонн не дотягують.

Видно, планувальники під час складання планів трохи перетягнули.

ЧИМ ПАХНЕ?

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ район Хмельницької області. (ТАП). Дирекція Довжоцького спиртозаводу оголосила конкурс. Хто дасть кращу відповідь на запитання: чим пахнуть ями з брагою, які розміщені поблизу сіл Довжка і Колибаївки?

Жителі навколишніх сіл кажуть, що ями пахнуть безвідповідальністю дирекції заводу. А директор заводу висловлює міркування, що вони пахнуть ще й штрафами за антисанітарію. Проте запевняє, що штрафи не з його власної кишені, а з державної.

ОБІЦЯНКИ-ЦЯЦЯНКИ

ГУЛЯЙ ПОЛЕ Запорізької області. (Кор. ТАП). Захоплюючу гру в обіцянки-цяцянки затіяв з малюками колгоспу ім. Ватутіна весельчак дядя Вася — Василь Єгорович Бодня — керівник місцевого міжколгоспбуду.

Гру дядя Вася розпочав ще у квітні 1967 року на спеціально відведеному майданчику, де мають бути споруджені колгоспні дитячі ясла. І ось уже більше року Бодня розвеселяє дітлахів обіцянками-цяцянками, а ясла вище стін не піднялися, хоч строк їх введення у дію давно минув.

За грою веселого дяді з неослабною увагою стежать батьки малюків. Правда, їм давно набридла ця одноманітна гра, але нічого не поробиш — не безплатно ж стежать, а за чималі гроші, що їх колгосп платить міжколгоспбуду.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

МАТЧ У СЕЛІ КОРЧІВ'Я

с. КОРЧІВ'Я Костопільського району на Ровенщині. (Запис по трансляції). Передаємо репортаж про футбольний матч. Змагання відбувається в артілі ім. Ватутіна. Зустрічаються колгоспна команда з головою правління І. М. Кончатним. Незважаючи на чисельну перевагу, футболісти притиснуті до воріт. Вони одчайдушно відбивають навальні атаки Івана Михайловича. Голова веде за собою трактор, і зелене футбольне поле (обладнане комсомольцями та молоддю на суботниках і недільниках) невблаганно перетворюється на чорну ріллю. Йде остання хвилина матчу. Ось уже тріщать і падають ворота. Ось уже остання жирна скиба лягає на штрафний майданчик. Голова правління залишає футбольне поле переораним!.. На цьому закінчуємо нашу передачу. Вів репортаж коментатор ТАП.

В ІДАЛЬНЮ ЗА... ЕРУДИЦІЄЮ

Як повідомляє херсонський кореспондент, у районному центрі Верхньому Рогачику великою популярністю користується їдальня. Популярність викликана тим, що вона єдина в селищі. І ще тим, що люди йдуть сюди не лише попоїсти, а й збагатити свою ерудицію. Щодня меню їх знайомить з новими й новими назвами страв, які чиясь турботлива рука акуратно переписує з книги про смачну і поживну їжу. Замовляти ці страви відвідувачі не поспішають. Вони, напевно, знають, що крім шніцеля і рідини, яка невідомо чому зветься борщем, в їдальні нічого немає і давно не було.

РЕАЛЬНА ЗАГРОЗА

Керівництво Вінницького тресту «Облсільгоспбуд» уповноважує ТАП заявити колгоспові ім. Фрунзе Козятинського району, що складу мінеральних добрив трест йому вдруге будувати не буде. Один раз не збудував і то он критикують — аж пір'я летить! А що коли не збудує і вдруге? Ні пуху ж і ні пера не залишать — догола обскубуть!

По волинських сільмагах

(Подорож Перця)

СТЕРТІ ГРАНІ І СПЕЦИФІКА

Мандруючи по Волині, почув я про такий випадок. Надійшла до одного сільського магазину партія модельного жіночого взуття. А не так щоб дуже молода колгоспниця попросила показати їй модні білі туфлі.

— Навіщо вам, тітонько, ви ж їх однаково не візьмете, дорогі вони для вас,— одповіла продавщиця й відвернулася до більш перспективних, на її погляд, покупців.

— А звідкіля це тобі, голубонько, відомо, що для мене дорого, а що — ні,— у свою чергу здивувалась колгоспниця...

Уважно розгледівши ті туфельки на високих «шпильках», вона таки купила їх. Щоправда, не собі, а доньці. На випускний шкільний вечір.

От у яку, виявляється, можна халепу вскочити, якщо не врахуєш змін, що сталися з сільським покупцем, якщо живеш старими уявленнями про те, що колгоспник тільки дешеве купує, що йому аби «матерія» була в сільмазі!..

Дивлячись, яка «матерія». От, скажімо, телевізори з середнім екраном по двісті з лишнім карбованців уже не дуже йдуть. А оті, що з великим екраном (типу «Огонек»), хоч вони й по триста з гаком, розбирають зразу. Ось тобі й дешевше!

У Луківському селищному універмазі вибір модельного взуття, трикотажних виробів, готового одягу такий, що й універмаг обласного центру може позаздрити. Ну, що ж, грані між містом і селом стираються. Про це приємно нагадувати. Та водночас і специфіка в сільській торгівлі залишається. Про це також не слід забувати.

У волинських селах асфальтовані тротуари ще не стали повсякденністю, а відтак — кирзові чоботи дуже потрібні. Але тих чобіт, на відміну від туфель на «шпильках», тут не знайдеш.

У Шацькому універмазі, де мене люб'язно інформували про великий попит на дорогі телевізори, я чув, як покупці гучно запитували:

— А гучномовців знову нема?

Попит на них величезний, а промисловість, орієнтуючись, очевидно, на місто, того попиту аж ніяк не задовольняє.

Отака вона справа з специфікою.

У СУСІДА ХАТА БІЛА...

Невелике село великого універмагу, як то кажуть, не витримає. А маленький сільмаг не забезпечиш таким широким асортиментом телевізорів або готового одягу, як у Шацьку й Лукові. Та, мабуть, нема в цьому й пекучої потреби. За телевізором чи костюмом (не кожного ж дня його купують!) можна поїхати і в сусідній великий універмаг.

Інша річ, коли йдеться про те, що мусиш купувати щодня. Ось, наприклад, як чудово виходять із скрутного становища жителі, скажімо, Іваничівського району.

Якщо мешканцеві села Мовники треба купити цукор-рафінад, рибні чи м'ясні консерви, він сідає на велосипед і, наспівуючи веселої пісні «У сусіда хата біла», їде до сусідів у Литовеж. У сусіда, виявляється, справді хата біла: тут цукру й консервів досхочу. Але якщо колгоспник з Литовежа захоче купити гірчиці чи оселедця, то він наспівує ту саму пісню й чимчикує в Древені, де є гірчиця, й оселедці, але нема червоного перцю й лаврового листу. Зате їх можна легко придбати в Мишеві. А от якщо мишевцю потрібна щітка для одягу чи звичайна склянка, то йому треба котити в Морозовичі. І так далі.

Словом, рух є. Та кому він потрібний?!

Той, хто років п'ять-шість не бував на селі, здивується, побачивши, якими вимогливими стали нині колгоспники до торгівлі хлібом. Спробуй тепер день—два не завезти хліба навіть у віддалене село — і вже скарги йдуть. І ніхто не вважає ці скарги безпідставними. Нічого не вдієш — такі часи настали!

На Волині є всі необхідні виробничі потужності для цілковитого забезпечення сільського населення печеним хлібом. Та на тій же Волині, як виявилося, дуже бракує транспортних потужностей для вчасної доставки хліба в сільські крамниці. Хліб тут розвозять 93 спецмашини (з них 60 годилося б списати). А потрібно — підрахували — 170 машин.

У магазинах рідко бувають відра, каструлі, цинковий посуд. Чому? А тому, що поставщик — Коломийський завод — не виконує своїх зобов'язань. З початку року недодав близько ста тонн посуду. Воно в житті іноді буває, що людина, обіцяючи, трохи прибреше. Але ж не настільки, дорогі товариші коломийчани!

Це приклади, коли волинських кооператорів підводять інші. Але от коли в с. Жашковичах нема гасу та мила й протягом місяця не було оцту, а в Риковичах цього оцту не було аж протягом трьох місяців, то це вже слід розцінювати як чисто доморощене нехлюйство.

До речі...

СКІЛЬКИ Ж КОШТУЄ ОЦЕТ!

Запитання, на перший погляд, може видатись дивним, бо й дитині відомо, що в наших магазинах існують тверді ціни на всі товари. І раптом, подорожуючи по волинських селах, я помітив, що тут подекуди ці тверді ціни виявляють тенденцію до розм'якшення.

У продмазі в Шацьку пляшка оцту коштує 34 копійки. А по сусідству, в продмазі біля будинку відпочинку «Лісова пісня», за таку ж пляшку оцту з мене почали правити вже 39 копійок. Чому? Виявляється, ціни на оцет були знижені з 27 до 22 копійок за півлітра (без посуду), але в другому продмазі, того ж таки Шацького споживчого товариства переоцінки чомусь не зробили. До речі, по деяких сільмагах хоч переоцінку й зробили, але продають по старій ціні. Я пояснюю це силою інерції. Інші пояснюють інакше.

Так само, до речі, вийшло і з переоцінкою жіночих сумочок.

У дорозі тушкована яловичина — незамінна річ. Отож, мандруючи, хотів і собі поласувати нею. Але ознайомившись в різних сільмагах з цінами на ці консерви, вирішив почекати, приціпитись, пошукати, де дешевше. Державна ціна на них одна: перший сорт — карбованець вісім копійок, вищий — карбованець вісімнадцять копійок. А в селі Морозовичах, продають і той і другий по карбованцю сорок копійок. Щоб не заплутатись, мабуть!

А втім, усе це дрібниці, характерні для роздрібу. Подумаєш, там перебрали з покупця п'ять копійок, там — десять. Інша справа — оптова торгівля. Вона вражає розмахом. Прикладом може служити Луцька заготівельно-збутова база, якою править М. А. Сидельников. Закупила база понад 18 тонн апельсинів, заплативши від 1,4 до 1,9 карбованця за кілограм. Щоб якось перекрити непередбачені збитки, директор бази вирішив продавати апельсини по два-три карбованці за кілограм. І перебрав таким чином з населення близько шести тисяч карбованців. Потім закупив дві з половиною тонни чорного перцю по вісім карбованців за кілограм і пустив його в «оборот» по десять карбованців, ошукавши покупців ще на чотири з половиною тисячі карбованців.

Щоправда, покрити збитки не вдалося. Операція виявилась настільки масштабною, що не помітити її було годі. На Сидельникова наклали суворе стягнення. Перебрані з населення гроші зняли з рахунку бази й переказали в державний бюджет. Але споживачеві, прямо скажемо, від цього не легше. Вони мріють про те, що ціни в сільській торгівлі все-таки потвердішають.

БУЛО Б ЩЕ ПРИЄМНІШЕ...

Завершуючи мандрівку, вирішив я поцікавитись своїм попереднім листуванням з волинськими кооператорами. Листуватися з ними приємно; своєчасно розглядають скарги читачів, надіслані мною, і відповідають по суті.

Написали колись мені мешканці села Березовичі про те, що голова Микуличівського споживчого товариства Проскуряков грубіян і погано працює. Одержую відповідь з облспоживспілки: факти підтвердились, Проскурякова замінили іншим товаришем.

З с. Мислини повідомили, що продавщиця Смирнова порушує правила торгівлі й збирання пайових внесків. Відповідають: факти підтвердились. Смирнову суворо попереджено.

Учениця дев'ятого класу Тамара Лучинець написала: посприяй, дорогий Перче, щоб у селі Олика були в магазині зошити в клітинку. Й одразу відповідь: все в порядку, в магазин завезено 5.000 зошитів.

Приємно, коли так реагують. Швидко й по-діловому. Лише ось про що подумалося: невже не можна було й Проскурякова замінити, й Смирнову суворо попередити, й 5.000 зошитів в Олику завезти до того, як люди сіли мені листи писати.

Це, власне, я ось до чого. Глибоко переконаний, що й цього разу на Волині постараються швидко усунути недоліки, на які звернуто увагу в цих дорожніх нотатках. Та ще глибше переконаний, що їх можна було усунути ще до початку моєї подорожі...

З Перцем подорожував та його враження занотував
Є. КРУКОВЕЦЬ.

Передплачуйте „ПЕРЕЦЬ“ на 1969 рік!

ВАЖКОДУМ

ГУМОРЕСКА

ТАК УЖЕ, видно, людина створена: доки її, як паршивого кота, не ткнуть мордою куди слід, сама своїх недоліків не побачить.

Буду самокритичним. Багато років і я не помічав своїх недоліків. Гірше того, вважав себе кмітливим і навіть розумним. А ткнули, значить, мордою — прозрів. Зрозумів, що до розуму да-а-леко! Побачив, що важкодум я, та ще й завершений.

Дійшло це до мене за обставин досить-таки своєрідних і дещо смішних.

Якось одержали ми прогресивку, от і вирішили посидіти в товариському колі. Здавалось, звичайнісіньке це діло. Ну, скинулись, посиділи та й розійшлись.

Аж де там!

Нашого пащекуватого Ковбика ніби чорт за язика сіпнув.

— А давайте,—сказав Ковбик, — домовимось, щоб перед кожною чаркою тост був.

Я окинув поглядом стіл і заспокоївся. «Один, два, три, чотири... шість... десять... тринадцять. Е-е,— думаю,— доки до мене черга дійде, можна вірша придумати, та чи вже буде кому слухати».

Доки я так оптимістично міркував, Ковбик бадьоро почав:

— Цілком впевнений, що висловлю думку всіх присутніх, коли запропоную підняти чарки за нашого Андрія Трохимовича.— Тут він повернув своє мідне плескате обличчя у бік директора і вів далі: — Усі наші досягнення — це справа ваших рук і вашого таланту, Андрію Трохимовичу. За ваше здоров'я!

«Правильно. Хороший тост,— зробив я висновок,— кладучи на хліб чимале кружало язикової ковбаси.— Це саме і я б сказав, бо без директора які можуть бути досягнення».

Ніби на підтвердження своєї думки, я помітив, як Андрій Трохимович вдячно кивнув Ковбикові.

За хвилину підвівся з чаркою тонкошиїй і довгоносий Дерун У колективі його прозивають «Колумбом», бо він у кожному новому керівникові відкриває щось таке, чого інші не помічали.

— Я проголошую тост,— немов суха осика, заскрипів Дерун,— за широку і добру душу Андрія Трохимовича!

«Теж вірно. Теж добре сказано,— вдався я до роздумів над словами Деруна.— На те воно й керівник, щоб у нього була широка і добра душа».

Мені захотілося ще й поділитися своїми думками про тост «Колумба», тому я обернувся до Маслюка, який сидів праворуч, і прошепотів:

— Правильно! Чужа душа — темний ліс!

— Ги-ги! — вишкірився Маслюк, тоді раптом сховав зуби і до мене:

— Ви що?!

Я не встиг проаналізувати такої реакції Маслюка, бо почав говорити Коловоротний.

На мій подив, цей чомусь зовсім не хвалив директора, а хвалив його дружину. Але з виразу обличчя Андрія Трохимовича не видно було, що він гнівається чи ображається.

«Власне, це закономірно, що й про директорову дружину тут говорять,— доводив я сам собі.— Був би директор нежонатим чи вдівцем, хіба б ми мали якийсь порядок? Бігав би він, висолопивши язика, по їдальнях, по пральнях, ну, а увечері по гуляннях... Ні, я сказав би те ж саме. Молодець Коловоротний, глибоко колупнув».

Знову аж розпирає висловити думки вголос. Тому я обернувся до Товстенка, який сидів ліворуч, і теж прошепотів:

— Логіка залізна: муж і жона — одна сатана.

— Ха-ха! — вирвалося в Товстенка і, так же, як у Маслюка, раптом обірвалося.

— Ви думаєте, про що ляпаєте? — обпік мене розчервонілий Товстенко.

Я спохватився. Хотів подумати, але не встиг.

— Нехай Бухало щось скаже! — вніс пропозицію пащекуватий Ковбик, дивлячись на мене, як вуж на жабу.

Мене неначе струмом високої напруги вдарило: ні встати, ні язиком поворухнути.

— Давайте, давайте! — підтримав Ковбика директор.— Ваша черга.

Я зібрав усі сили, мобілізував усю енергію, підвівся, чарку взяв. А воно як заціпило.

«Про що ж говорити? — шугали думки.— Про руки директора уже сказано. Про талант сказано. Ах, про добру душу... Ні, душу ж «Колумб» відкрив. Господи, про дружину теж говорилося. Ні, це кінець. Жодної путньої думки».

За столом мертва тиша. Ніхто ані сьорбне, ані плямкне. Чую, як серце калатається.

— А реплічки відпускати вмієте,— прошипів Маслюк.

— А про мужа й жону віршем чесонули мені на вухо,— торкнувся мого ліктя Товстенко.

Щоб не впасти, я сів. Ніби в калюжу.

І тоді за столом все ожило, все прийшло в рух.

— Дайте я скажу! — гуділо мені під вухом.

— Послухайте мене! — хтось дзенькнув по пляшці.

І, уявіть, люди говорили. І гарно говорили, переконливо.

— Андрій Трохимович — прекрасний організатор, так вип'ємо ж! — сказав один.

— Наш директор — першокласний господарник, так вип'ємо ж! — сказав інший.

— За заслужений авторитет Андрія Трохимовича! — проголосив третій.

«Свиня ти, важкодум нещасний! — нещадно картав я сам себе, дивлячись під стіл.— Та він же, наш Андрій Трохимович, виявляється, і чудовий батько, і заповзятий мисливець, і рибалка, і шахіст, і... І бодай би мені провалитися отут у всіх на очах! Не зліпив двох-трьох гарних слів. Стільки в людини позитивних рис, а ти сліпак, важкодум!..»

* * *

А директор наш виявився ще й гуманною людиною. Інший на його місці такого важкодума, як я, на другий би день витурив з роботи. А він ні. Андрій Трохимович запросив мене до себе аж через тиждень.

— Напишете заяву, чи..? — ввічливо запитав директор.

Я й тут не одразу допер, в чім річ.

— Це, щоб було оформлено, ніби за власним бажанням. Для вас же краще,— терпляче пояснив мені Андрій Трохимович і на прощання міцно потис мою спітнілу і безвольну руку.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

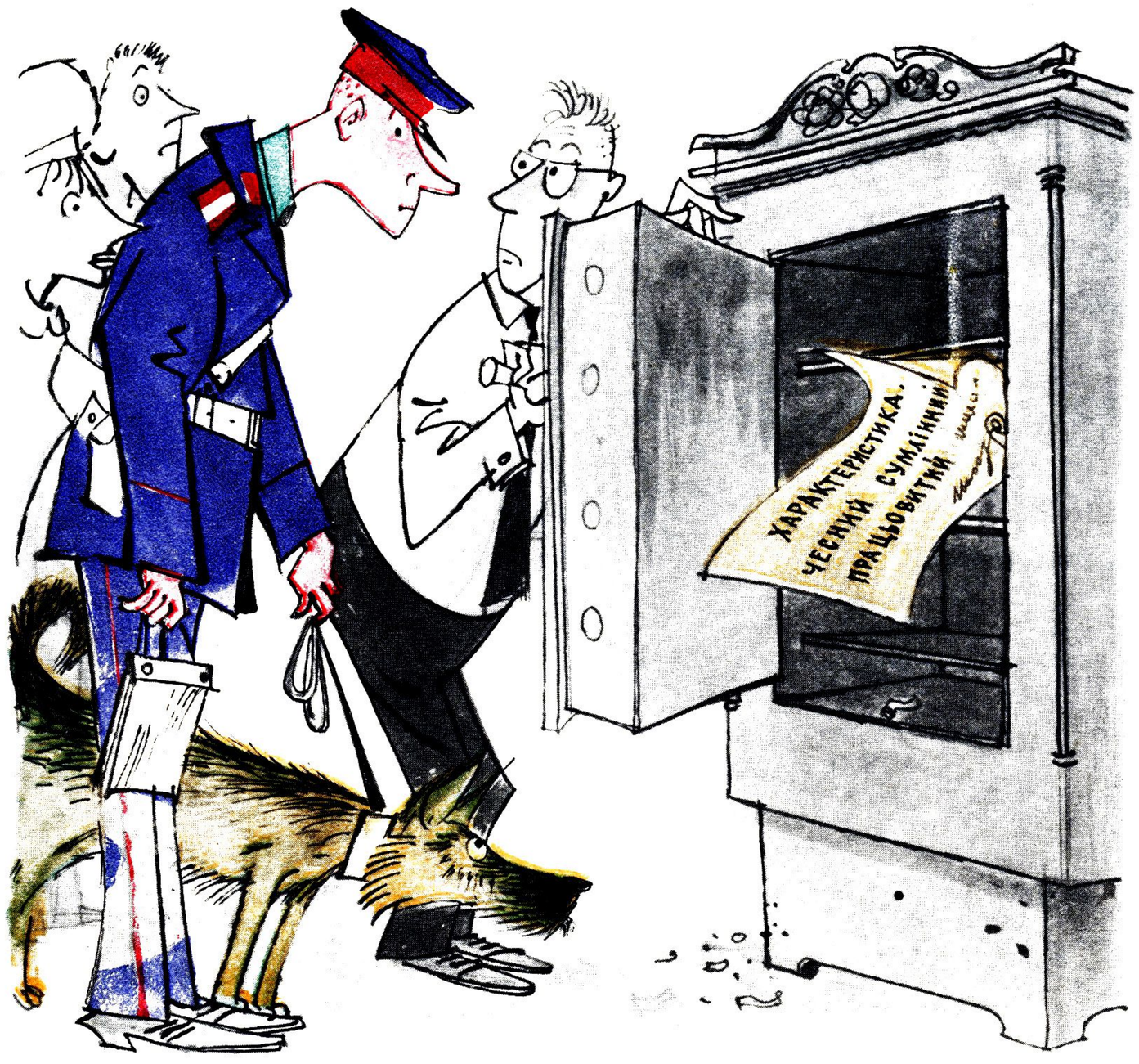

— Це все, що він нам залишив...

Лавріну Прокоповичу

ГРОСІ

перчакину-ветерану, авторові одноактівок «Ой у полі нивка», «Чобіт лиха наробив», «Невісточка», «Заручини», книг гумору та сатири «Квашені вітаміни», «Бекеша», «По цій мові—бувайте здорові», а також багатьох інших п'єс та збірок гуморесок

[З нагоди шістдесятиріччя]

Ой у полі нивка
Зажурилась трохи —
Шістдесятроківка
У Лавріна Грохи.

Сто годочків Грості
Зичимо уклінно,
А якщо не досить —
Стільки ж і Лавріну.

Щоб були щасливі,
Ми усі бажаєм,
А на творчій ниві —
Добрих урожаїв.

Хай усякий клопіт
Обмина Вас стиха,
І ніякий чобіт
Більш не робить лиха.

Хай же пише Гроха
Читачам на втіху,
А якщо і оха,
То лише од сміху.

Дружній шарж **А. АРУТЮНЯНЦА.**
Текст **Ю. КРУГЛЯКА.**

ХОДІННЯ ЗА ВИГРАШЕМ

Січень 1968 р.

Ур-ра! Нарешті, й мені поталанило. Вперше у житті маю виграш більший, ніж в один карбованець. Таке щастя мені підкинула лотерея «Республіканський фестиваль». Я виграв бадмінтон вартістю 12 крб. 50 коп. Цілую щасливий білет і читаю пункт п'ятий «Положення про одержання виграшів». З задоволенням констатую, що бадмінтон належить до числа речей, які безпосередньо видаються в місцевих магазинах. Чудово! Піду й безпосередньо одержу. Підготую сюрприз дочці до дня народження.

Отже, вперед!

Лютий 1968 р.

Демонструю свій білет у спортивному відділі Центрального універмагу. У відповідь мені демонструють незворушний спокій. З трудом вириваю інформацію про те, що треба йти в бухгалтерію. Біжу. Бухгалтера нема. «Зайдіть іншим разом».

Настав «інший раз».

— Товаришу, ви ж бачите, що ми закушуємо! От люди, навіть поїсти спокійно не дадуть.

Зустрічаємось з бухгалтером за два тижні.

— Вітаю, друже, радий за вас, — бадьоро говорить він. — Ідіть і одержуйте свій бадмінтон.

Гаряче тисну йому руку і роблю рух у напрямку дверей.

— Тільки не у нас, — так само бадьоро додає бухгалтер, — а в «Спорттоварах».

— Але ж в універмазі є бадмінтон!

— З одного боку, звичайно, є, — пояснює бухгалтер, — а з іншого, для лотерейників — нема.

Березень 1968 р.

У «Спорттоварах» довго й задумливо дивляться на мій білет і не знають, що з ним робити. Посилають у бухгалтерію. Там розглядають його на світло.

— Знаєте що, — нарешті говорить бухгалтер, — ідіть-но ви... до нашої контори. Там головний бухгалтер — ого-го! Він усе знає.

Полегшено зітхнувши, даю мені адресу. Контора в іншому кінці міста. Гм...

Випадково дізнаюсь, що виграшами займається лише центральна ощадна каса № 6718. Туди!

Центральна каса. Мені пояснюють, що я мушу звернутися до райкому комсомолу, а райком дасть супроводжувального листа, без якого виграшу мені не бачити.

Квітень 1968 р.

В райкомі довго не можуть зрозуміти, чого я хочу. Нарешті, дзвонять у «Спорттовари», питають, чи потрібен в додаток до лотерейного білета якийсь лист.

— Ні, — відповідають, — не потрібен. А потрібен штамп ощадкаси, який підтвердить, що білет дійсно виграв.

На всяк випадок лист все ж таки беру.

Травень 1968 р.

Виконуюча обов'язки завідуючої центральною ощадкасою тов. Левінсон веде телефонні переговори з директором «Спорттоварів» тов. Кіплицьким. Суть переговорів така: він наполягає, щоб ощадкаса поставила штамп на білеті, вона переконує, що на білетах цієї лотереї ощадкаса штампу не ставить і що він мусить видати виграш.

— Так у мене ж і таблиці немає, — бідкається директор.

Позичаю таблицю в ощадкасі й несу тов. Кіплицькому. «Не поспішайте, — говорить він. — Я ще повинен проконсультуватися з головним бухгалтером».

Наступного дня дзвоню директору. Він делікатно натякає на те, що консультації ще не одержав. Дзвоню в головну бухгалтерію. Там не менш делікатно натякають, що директор сказав неправду і що йому все роз'яснили. Хм...

Минає ще доба, і настає 30 травня — день народження моєї дочки. Знову дзвоню тов. Кіплицькому. Чую доброзичливу відповідь:

— Будь ласка! Несіть ваш білет. Але у нас бадмінтона все одно нема!

Біжу до ощадкаси, здаю білет, одержую 12 крб. 50 коп., лечу в універмаг і дізнаюсь, що бадмінтона там теж немає. Уф-ф!..

...Помізкувавши, приходжу до висновку, що не варто робити з свого солідного досвіду секрету. Тому сідаю за стіл і пишу цю правдиву історію.

М. КАМИШАН.
м. Дніпропетровськ.

Мал. К. ЗАРУБИ

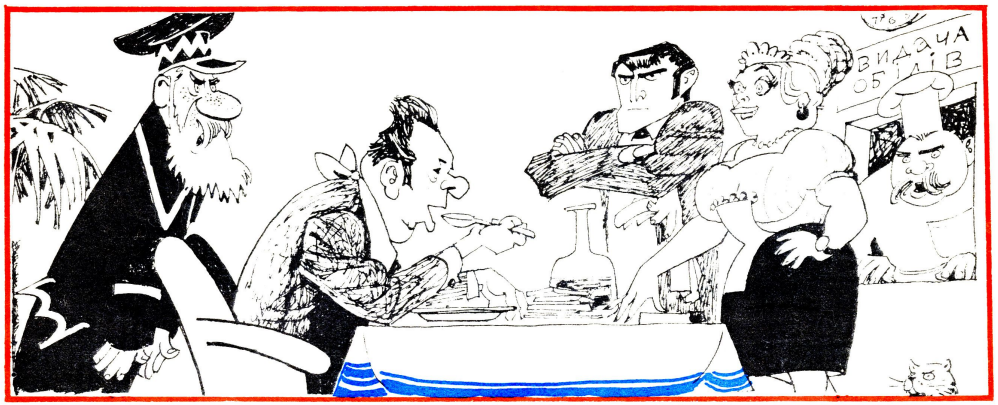

— Кінчайте їсти, їдальня закривається на обід!

Страшне перо не в гусака

«У магазинах Червоно Григорівського сільського споживчого товариства є в продажу еластичні панчохи для жінок десяти кольорів.»
(З оголошення).
Надіслав Ю. БРЄУС.
м. Нікополь.

* * *

«Сьогодні в клубі кіно «Чорние очкі.»
(З реклами).

«З цього видно, що велика рогата худоба потребує капітального ремонту».
(З акту).
Зібрав Й. ФЕДАС.
с. Михалин
Березнівського району
Ровенської області.

* * *

«ОБЯВЛЕНІЯ
Продаєця чорна-пига корова по сходной цене, ее можна видить с пяти вечора до утра, дом Неприщева В. В. 13».
Повідомив І. КУЛИК.
м. Перевальськ
Луганської області.

* * *

«Тов. Волчанський!
Після завтра я 2 квітня, приїду давати уколи вам, необхідно простригти всі вівці в області, шеї ягнятам малим не потрібно.»
(Із записки ветлікаря).
Надіслав В. КОМАРНИЦЬКИЙ.
с. Комарники-Буковинка
Львівської області.

«Діагноз. Коняка мала собачу позу і довго трималася ногами вверх. Через тану необізнаність, коняка загинула.»
(З акта).
Записав П. КОШМАН.
Кремгесівський район
Кіровоградської області.

* * *

«Якщо ви не опублікуєте нашу замітку, то будемо писати в область, тому що із жінкою дуже погано. Може на неї повліяє газета і перестане розлучать сім'ї».
(З листа до редакції).

«Використано тканини майстернею 19 м 80 см, заказчиков 18 чоловік на суму 391 руб. 31 кол. Із них жінок 19.»
(Із звіту).

«До квітня місяця я пользовался етим проходом, але в квітні сусідка закрила мне проход і я в 66 лет, а жінка в 60 мусимо ходить у хлів через сусідів».
(Із заяви).
Подав Володимир КЛЕНЦ.
м. Поліське
Київської області.

* * *

« ...розглянули заяву колгоспниці В. І. Петренко, яка прохає, щоб їй дорізали 13 соток городу. Ухвалили: В. І. Петренко дорізати...»
(З протоколу правління колгоспу).
Надіслав В. ЗАДОЯ.
Чутове
Полтавської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ні педагогіки, ні здорової логіки не дотримувався Діденко В. Л. — директор Синицької 8-річної школи Христинівського району Черкаської області.

Жив він і керував школою за єдиним, вигідним тільки йому принципом: своя рука владика. Захотів зайняти шкільне приміщення під власну квартиру — зайняв. Не захотів давати палива учителям — не давав. Робив він ще чимало різних порушень. А от на критику своїх колег не зважав.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Як повідомив заступник завідуючого Черкаським облвно т. Заремба, факти підтвердились. Діденка В. Л. з посади директора школи знято. А бюро Христинівського райкому КП України наклало на нього партійне стягнення.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

РИБАЛЬСЬКЕ ЩАСТЯ

. . . . . — Оце так рибина!

— Добре, що зірвалась уже на траві!

— Ти куди поскакала?

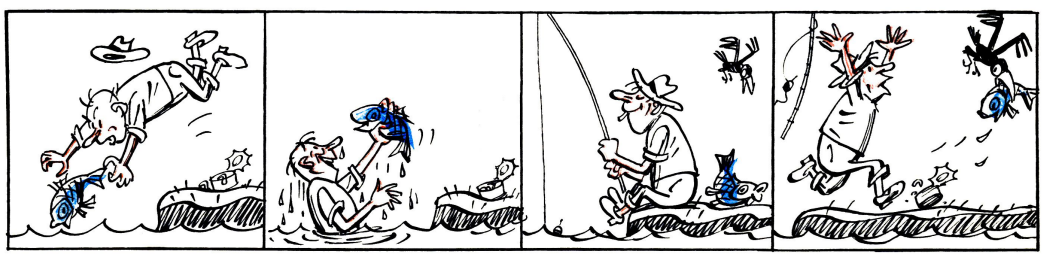

— Я тебе й у воді дістану!

— Нікуди ти від мене не дінешся!

. . . .

Туристськими стежками

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А ви думали, що ми усе літо будемо у бабусі сидіти?

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Що ви будете штурмувати — Казбек чи Ельбрус?

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А якщо випхаю машину, тоді візьмете мене з собою?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

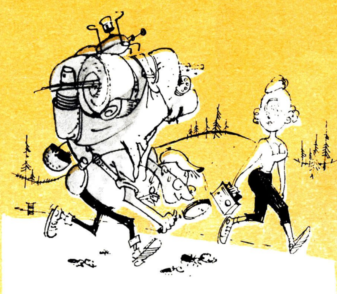

— Плюс до того всього, ти ще й маєш змогу вивчати своїх комах...

Мал. А. СВИНЦОВА

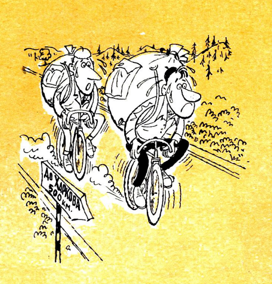

— Чого ти так поспішаєш?
— Через день відпустка закінчується.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Кажуть, що цього року на півдні погано з пальмами...

Мал. А. СВИНЦОВА

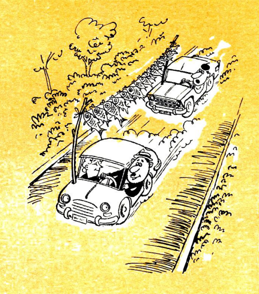

— Петре, не жени так швидко, бо мотузок з таранею порветься...

ВЕЛИКА ХЕРСОНСЬКА РИБОЛОВЛЯ

Я радісно трудився у своєму затишному кабінеті. Мої очі світилися натхненням, а вічне перо, бігаючи по сторінках блокнота, виспівувало: «Я ж тебе, рибонько...» Співала й моя душа: народжувався епохальний проект, здійснення якого відкриє перед Херсонщиною грандіозні перспективи.

Відчинилися двері, й до мого покою навшпиньках проникла депутація херсонських співавторів. (Без них не можна. Вони додають винахідникові авторитету і ваги). Щоб не заважати моїй творчій думці, говорили пошепки й тихо виклали на стіл пакунки із своїх солідних портфелів. Тут були смажені, варені й навіть фаршировані коропи, лящі, судаки, а також кілька хирлявих раків.

— Зразки нової продукції, — скромно доповів представник бавовняного комбінату, коли я кинув на присутніх сяючий погляд.

— В такому разі, — урочисто мовив я, — продовжимо обговорення моєї цінної ініціативи.

Першим узяв слово співавтор-текстильник.

— Риба — ось наш резерв! — натхненно вигологив він. — Зваживши свої можливості, бавовняний комбінат бере підвищене зобов'язання: перевиконати річний план за рахунок впровадження нової спеціалізації — вилову риби.

— І раків! — палко додав співавтор з виноробного заводу. — Вони, мерзотники, під пиво добре йдуть.

— І раків, — погодився текстильник. — Ось розрахунки. Зараз ми скидаємо безпосередньо в Дніпро та його рукави понад 24 тисячі кубометрів неочищених відходів на добу. Таким чином, без додаткових витрат — методом елементарного задушення — добуваємо стільки риби, скільки потрібно, щоб нагодувати середнє місто.

— Ми теж не вдаримо обличчям у багнюку,— ревниво зауважив співавтор з нафтопереробного заводу. — Навпаки: різко збільшимо випуск цієї самої багнюки й ударимо нею по рибі.

— І раках! — гаряче вигукнув винороб.

— Добре, добре, дамо й по раках, — заспокоїв його нафтовик. — Не ликом шиті. Ми й так кидаємо на розвиток рибальства шість тисяч кубометрів нафтопродуктів щодоби.

— А у нас, повірите: отакенні рачидла вискакують на берег! — радісно відрапортував представник винзаводу. — Особливо успішно справа пішла відтоді, як побудували відстійник. І добилися, що в ньому відходи набувають ще більшої хімічної концентрації, після чого й випускаємо їх у Дніпро. Риба і раки самі на берег вистрибують. Тільки лантухи підставляй — і на базар.

Після цього ми продегустували зразки нової промислової продукції.

— А нафтою все ж відгонить, — зауважив я.

— Не біда, — пережовуючи райдужного від хімікатів коропа, відгукнувся винороб. — Під винце проскочить, і не помітите.

І він тут же видобув із кишені пляшку «Столового». Потім, повагавшись, дістав ще одну:

— Для великої справи нічого не шкода.

— Риба — вона фосфор, — по-філософськи мовив нафтовик. — А фосфор — це розвиток нашої наукової думки.

— От і поставимо нову справу на наукову основу, — підсумував я. — А основа в нас могутня: 50 тисяч кубометрів неочищених і не знешкоджених відходів виділяє щодня на риболовлю міська каналізація. Та понад сорок солідних підприємств Херсона самостійно додають не менше, а може, й більше.

— Що там п'ятдесят чи сто тисяч! — під оплески присутніх патетично вигукнув текстильник. — Якщо для справи потрібно — двісті дамо, сил не пошкодуємо!

— Це все ще обмізкуємо, — позитивно відреагував я на спалах ентузіазму. — Головне — в Херсоні вчасно подбали, щоб у місті не було практично жодного очисника. А мільйони, так необачно викинуті позаторік на будівництво міських очисних споруд (які, слава богу, не діють), окупляться, коли заводи почнуть масовий продаж риби.

Нараду закінчили швидко й по-діловому: вирішили ще раз проревізувати наявність прямих відхожих стоків у Дніпро та його рукави — річки Кошову й Вірьовчину. Повноважна депутація з задоволенням констатувала, що їх аж тридцять сім.

Увечері товариство співавторів рибалило. Розташувалися біля монументального зливоспуску, яким бавовняний комбінат скидає у Дніпро свої різноколірні відходи. Під могутній шум, що міг би конкурувати з Ніагарським водоспадом, бродили у масній воді, вигрібаючи рибу. При цьому я несподівано пофарбувався в ніжноблакитний колір.

— Вічна фарба, — гордо пояснив співавтор — текстильник. — Наша фірма.

Потім варили юшку. Кількох інспекторів, що забрели на вогник із стосами своїх актів і протоколів про отруєння Дніпра, делікатно спровадили.

— Ідіть, ідіть, сердешні, не відволікайте нашу раціоналізаторську думку, — сказав я.

— Браконьєрів триклятих ловіть, які нищать багатства Дніпра, — гаряче підхопив нафтовик і гнівно вказав на рибалку, що куняв оддалік над своєю вудочкою. — Це через них утроє чи вчетверо зменшилися рибні запаси. Ідіть і боріться!

Затаврувавши браконьєрів, ми повернулися до поточних справ.

— Обмежені люди ці рибінспектори, — осудливо сказав винороб. — Та й водінспектори не кращі.

— Не вміють масштабно мислити,—підтримав текстильник. — Перспектив не помічають. Адже завдяки нашому колективному методу уся річкова фауна сама з води вистрибуватиме — тільки встигай збирати! Он суднобудівний завод вилив у Дніпро шість тонн солярки і одразу виконав план по рибі. Ми ж гуртом приносимо подвійну користь: за рахунок нової продукції перевиконуємо виробничі плани й полегшуємо працю наших славних рибалок.

Всі розчулилися, а нафтовик навіть зронив у юшку скупу сльозу.

— Першовідкривачам завжди важко, — пристрасно зітхнув я. — Але хочеться вірити: нас помітять і оцінять. А там дивись — за досвідом приїдуть...

— І за раками! — переконано закінчив винороб.

...Вночі я дописав свій проект розширення риболовецьких функцій херсонських підприємств, а вранці поніс унікальний документ на підпис до заступника голови облвиконкому В. П. Анисимова (цими питаннями займається саме він).

— Підпише чи ні? — неспокійно міркував я по дорозі, а потім заспокоїв себе: — Підпише. Валентин Петрович теж рибу любить. І раків.

В. ЧЕПІГА.

м. Херсон.

ВІД АВТОРА: Складаю щиру подяку директорам: бавовняного комбінату — Я. С. Шаповалову, нафтопереробного заводу — В. М. Демидову, виноробного — О. О. Онищенку, суднобудівного — В. Ф. Заботіну, склотари — Д. Я. Солошенку, м'ясокомбінату — І. Я. Вейцману та іншим 40 директорам за їхню безкорисливу допомогу при підготовці вищезгаданого проекту. В разі, якщо він буде схвалений, автор обіцяє одержану премію розділити порівну на всіх.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— Мій склад, я тут даю й лад,— не раз хвалився Бергамент П. Ф. — завідуючий складом Кашперівського цукрокомбінату на Київщині.

Скоро той «лад» почав вилазити боком. То вугілля, то лісоматеріалу, то ще чого-небудь — недостача за недостачею.

Сигнали про це надійшли до редакції «Перця».

З Управління охорони громадського порядку Київської області повідомили, що факти підтвердились. Бергамента П. Ф. з посади зав. складом знято. Справа про покриття ним недостач товаро-матеріальних цінностей на суму 643 крб. передана Тетіївському народному суду.

ЗАШПАКЛЮВАТИ Б ЮРИДИЧНУ ШПАРИНУ...

Новий закон про шлюб та сім'ю прийнято. Закоренілим аліментникам закон цей не дуже до смаку. Але аліментники народ витривалий. Це не дуже численне, зате дуже не симпатичне плем'я все ще шастає на просторах Батьківщини нашої чудесної в пошуках шпарини.

Шпарина ця буває не просто затишним містечком, де можна пересидіти зливу виконавчих листів. Досвідчений аліментник знає, що практично такого містечка знайти неможливо. Ну, втік ти, скажімо, з України і опинився десь у Таджикистані. З'явився в районі Паміру «холостяк» з наміром якнайшвидше забути стару сім'ю і при нагоді завести сім'ю нову. Ну то й що? Хлопці в міліції не дарма свій хліб їдять. Ну мине місяць, ну мине два, аж півроку, аж максимум рік, все одно ж знайдуть, і доведеться платити по всіх виконавчих листах одразу. Ні, шпарина в географічному розумінні цього слова не годиться, треба шукати шпарину юридичну.

Законодавством нашим передбачено, що аліментник на одну дитину мусить сплачувати чверть свого заробітку, на двох дітей третину, а взагалі не більше половини, незалежно від кількості дітей. Все правильно, все по закону. Але шпарину в законі, виявляється, знайти не так то вже й важко. Досить покинути роботу, і всі оті вирахування із заробітної плати відпадуть самі собою. Наївний читач одразу ж запитає, як то не працювати? А сам аліментник що буде гризти? Лікті?

Ні, наївний читачу, до таких жахів діло не дійде. Погано ви знаєте аліментника. Він по натурі активний елемент, і голодна смерть йому ніколи не загрожувала. По-перше, завжди знайдуться сердобольні громадяночки, котрі прохарчують дармоїда-аліментника, а, по-друге...

От про саме оце «по-друге» і хочеться поговорити докладніше з наведенням кількох прикладів. Приклади поїдемо шукати у Тернопільську область. Там у селі Ходачків Козівського району проживає такий собі ординарний аліментник Мирон Петрович Гіжевський. Мусить він сплачувати аліменти на трьох дітей. Це — юридично. А фактично Мирон Петрович викручувався, як міг. То не працював, то симулював, а коли взявся до роботи, то одержали троє діток одного чудесного дня аж 12 карбованців. Татусь їхній так трудився, що спосудився заробити аж 24 карбованці.

В тому ж таки Козівському районі мешкає ще один індивід. Мельник Павло Дмитрович. Одружувався тричі, тікав світ за очі, повертався назад у Козову, працював, не працював, удавав, що працює, а аліменти якось з його заробітку не капали. Був фотографом, вчителем (дуже цінна педагогічна кадра!), міняв професії і місця роботи, і кожного разу аліменти доводиться буквально витискати з нього.

На прикладі кадрового аліментника з села Гнильче Бережанського району, Василя Яковича Олійника гляньмо, які бувають у аліментників заробітки, коли їм це вигідно.

Василь Якович почав з того, що втік від сім'ї (троє дітей!) у місто Чернівці. Шукали його недовго, а, знайшовши примусили платити. Василь Якович був глибоко обурений втручанням міліції і юстиції в його особисте життя і вирішив в оригінальний спосіб ігнорувати рішення суду про сплату аліментів.

Простежимо, як перебивався на роботі цей татусь, заробляючи діткам на молочко. У червні минулого року він заробив 27 карбованців — половина пішла на аліменти, у липні — 28 карбованців, у серпні 16 карбованців, у вересні і жовтні вирішив відпочити, не працював зовсім. За те взяв реванш у листопаді. За весь місяць заробив аж 2 карбованці 46 копійок! У грудні працював з подвоєним трудовим піднесенням і заробив 4 крб. 43 копійки. В січні і в наступні місяці цього року його місячні заробітки часто навіть перевищували 10 і більше карбованців. Видно, взявся за розум чоловік.

В селі Боків, того ж таки Бережанського району живе колега Олійника, Месарович Ярослав Якубович. Він також і тікав від виконавчих листів, і ховався, і ловився, і сплачувати його примушували, але примудрявся Ярослав Якубович або не працювати зовсім, або працювати так, як Василь Якович.

Таких прикладів можна було б навести чимало і на матеріалах не самої лише Тернопільщини. Проте, потреби в цьому немає. Прикладом більше, прикладом менше, суть справи від того не зміниться. Коли вже взялися ми виясняти оте «по-друге», то тут і сліпому ясно, що аліментники не можуть прожити на півтора-два карбованці в місяць. Вони примудряються приховувати справжні суми своїх зарібків, і хтось їм в цьому допомагає.

Ті «хтось» не такі вже й таємничі. Це в першу голову бухгалтери і керівники підприємств, установ та організацій, що пригріли втікачів-аліментників. Нам відомо чимало випадків, коли бригадири, виконроби, десятники, обліковці, бухгалтери, свідомо брали під захист аліментників, занижуючи в грошових документах їхні заробітки.

Новий закон про шлюб і сім'ю передбачає, що судові органи добряче вивернуть кожуха до аліментників. Але мабуть наші юристи з допомогою громадськості мусять вчинити ще одну акцію справедливості.

Мусять вони вивернути кожуха і до тих, хто приховує аліментника від справедливого рішення суду. Не погано було б, щоб аліментник і покровитель платили разом. По половині. Це одразу ж зашпаклювало б юридичну шпарину і швиденько висушило б сльози аліментниковим покровителям.

Г. ЛОЗУН.

МИШАЧИЙ АРШИН

Жирафу стріла Миша і завмерла.
— Чи не мара?.. —
Очиці лапкою протерла. —
Якої ж глибини твоя нора?..

— Яка нора?.. Нема її у мене.
Від носа в Миші дрож пробігла
до хвоста;
— Нема нори?.. Ох, нене!..
Куди ж бо ти тікаєш від Кота?..

ЗВИКЛА КОЗА

Поглянув Слон на Кізку строго,
Суворо запитав:
— Чого тремтиш, небого?..
— В-вовк душу б-богові в-віддав...
— Ото дурна! —
Піднявся хобот у Слона. —
Відкіль лише береться несвідомість?
Напав, мабуть, пристріт.
Немає Вовка — веселішим буде
світ.

— Л-лякає н-невідомість, —
Тремтить Коза. —
Дозвольте доповісти:
Не проти смерті Вовка я... Я — за!..
Та хто ж тепер нас буде їсти?..

Віктор ЛАГОЗА.

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

БІДАКА ЕКС-КОРОЛЬ

Коли до краю виснажений надмірними зусиллями залюднити країну старий король лежав на своєму смертному одрі, то покликав він не старшого сина, престолонаслідника, а молодшого сина Фейсала.

— Сину мій, — сказав конаючий король, — я покликав не твого старшого брата Сауда, а тебе. Скоро вмру. Шкодую тільки, що не встиг більше залюднити мою країну — спромігся тільки на 400 синів і дочок. Але радість моя в тому, що в них є своїх 16.000 синів і дочок, ще більше моїх внуків. Але правнуків уже не побачу. Прийшов час прощатися з цим світом. Така воля аллаха. Але сьоме небо, куди я вирушаю, також треба залюднити...

Старому королеві було важко дихати і говорити. Він спішив:

— Покликав я тебе, молодшого сина, а не твого брата Сауда ось чому. Ти — набагато розумніший, ніж твій підсліпуватий брат. А щодо хитрості, то не зрівняються з тобою ні наша гієна, ні американський койот. У твого брата тільки одна мета в житті — залюднити, як і я це робив, нашу країну. Я його мету схвалюю. Але ти своїми хитрощами можеш позбавити його трону. Отож кажу тобі: не смій цього робити, бо занапастиш наш королівський рід. Присягайся, Фейсале, що, поки живе Сауд, ти будеш підкорятись його волі. Присягайся іменем аллаха...

— Присягаюсь! — сказав хитруватий Фейсал, прижмуривши одне око...

Брат — братом, а трон — троном. Вже так завелось з давніх-давен, що, коли мова йде про трон, то між братами немає любові. Фейсал спочатку став тільки прем'єр-міністром Саудівської Аравії і деякий час терпів свого брата-розтратника Сауда. А згодом прогнав його і сам собі сів на трон.

Тепер екс-король Сауд живе в Греції, лікує печінку, селезінку та інше таке. І вже осліп настільки, що не може відрізнити одну від одної своїх чотирьох законних жінок та кількох десятків наложниць. Бідний екс-король сумує. Причину має поважну: він мусить утримувати 867 колишніх своїх жінок, 45 синів, 46 дочок, кілька сот онуків, багато нахлібників, а в швейцарських банках на його рахунку залишилося лише... 250 мільйонів доларів.

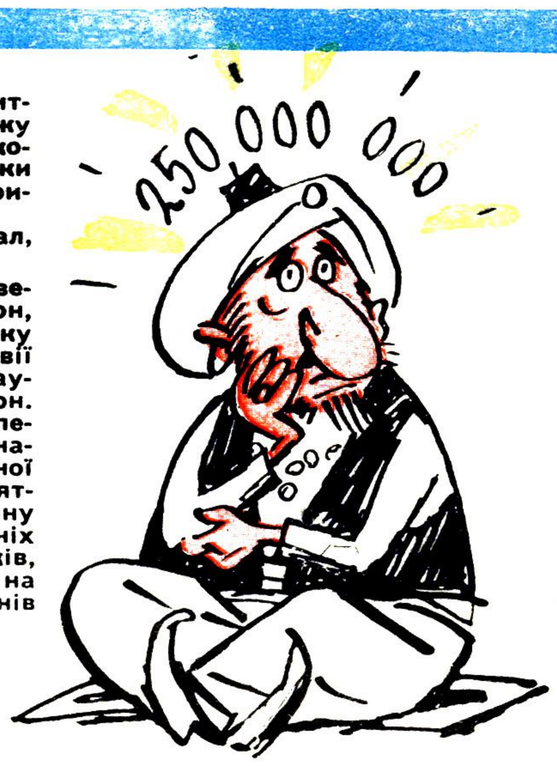

ТЕЖ ТОВАР

На Нью-Йоркському аукціоні нещодавно продавались «рідкісні» речі. Були тут автографи, рукописи, особисті речі Авраама Лінкольна — 16-го президента США.

А опріч того, був тут ще й жмуток волосся і частина коміра від одежі Лінкольна з слідами крові убитого президента.

Закривавлене волосся було продано за 1.200 доларів, закривавлений кусок коміра — за 1.900 доларів.

Тепер вони будуть лоскотати честолюбство і «прикрашати» хатню колекцію якогось багача.

Що ж, виходить, що й президентська кров — це теж товар.

НЕВДЯЧНИЙ КІ

Нгуен Као Кі, або просто Кі, як його іменують, не виправдав рожевих надій Вашінгтона. І довелося йому поступитися місцем іншим лакеям. Тепер Кі уже не «президент», не «прем'єр-міністр», а «віце-президент», тобто друга персона після іншого американського лакея — «президента» Тхієу. А був же завжди першим у Сайгоні! Як тут не засмутитися!?

І засмутився, та ще й образився Кі. Бо ж мало того, що новий головнокомандуючий американськими військами у Південному В'єтнамі генерал Абрагамс не бажає зустрічатися з ним, то ще й американський посол у Сайгоні Банкер болюче брикнув опального фаворита — не запросив на якийсь урочистий прийом! Тхієу запросив, «прем'єра» Хионга запросив, усіх «міністрів» запросив, а Кі не запросив.

Не витримав Кі такої образи і поскаржився одному кореспондентові. А той — негайно усе в газету. І пустив по світу всі скарги того Кі, і його нешанобливі вислови на адресу посла Банкера та інших офіційних американських осіб...

Що тут було! Банкер розгнівався і теж бабахнув інтерв'ю для преси. І зробив досить прозорий натяк: мовляв, ти, невдячна скотино, сиди спокійно, та ще радій, що тобі хоч сяку-таку посаду приберегли.

Тепер Кі втішає себе одною думкою. Мовляв, майбутнє його підступних конкурентів, цих інтриганів Тхієу і Хионга, також буде не веселіше. Так і заявив якомусь іншому кореспондентові.

Отут уже не можна не погодитися з Кі. Що правда, то вже правда!

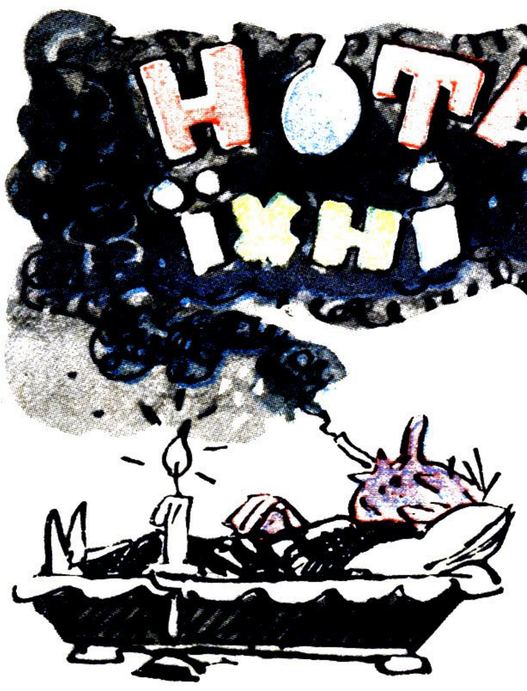

ДЕПУТАТСЬКА РАДІСТЬ

Депутата англійського парламенту Стелі Вільсона дуже втішає те, що в Англії, незважаючи на всі пересторога лікарів про шкідливість тютюну, є ще так багато курців. Депутат знає, чого радіти. Він навіть пояснює це.

«Курці, — каже Вільсон, — приносять користь. Платячи високі податки, вони роблять гарненький вклад у національний доход. До того ж багато з них скорочують собі життя і не доживають до пенсійного віку. Міністр фінансів повинен бути радий такій практичній допомозі».

ВЕЛИКОДУШНА БАРОНЕСА

Баронеса фон Людінгхаузен, а точніше — Гертруд фон унд цу Людінгхаузен-Вольф проявила неабияку великодушність і щедрість, про що широкомовно сповістила західнонімецька преса.

Живе великодушна баронеса десь поблизу Ганновера. За часів гітлерівського райху, вона мешкала у своєму великому маєтку поблизу Потсдама. Але навесні 1945 року, з причин, які. звісно, не залежали ні від самої баронеси, ні від барона, Гертруді фон унд цу довелося досить таки поспішно чесати на захід...

Жила собі там баронеса та й поживала, і раптом спокій її порушило радіо (річ у тім, що баронеса потай від знайомих слухає радіо Німецької Демократичної Республіки). Одного разу почула вона про успіхи селян, які на колишніх баронесиних землях об'єдналися у сільськогосподарський кооператив.

Баронеса втратила спокій. Довго сиділа з олівцем, підраховувала. І, нарешті, перевела

на гроші все, що кинула того весняного дня 1945 року, і виставила рахунок колишнім своїм селянам і батракам, які тепер зовсім непогано обходяться без своєї баронеси.

Однак Гертруд фон унд цу Людінгхаузен-Вольф не така зажерлива, як, наприклад, мільйонерша Дора Пфердменгес, яка зажадала від селян в НДР, щоб вони сплатили їй 2 мільйони 39 тисяч 822 марки — всю, підраховану нею вартість її маєтку Лінденберг. Ні, баронеса Гертруд згодна на половину. Другу ж половину вона, — так і написала в своєму листі — дарує своїм колишнім селянам і батракам. Хай знають, яка вона великодушна!

Але невдячні селяни не оцінили великодушності пані баронеси. І навіть написали їй відповідь, яка дуже нагадує листа наших запорожців турецькому султанові...

Ні, що не кажіть, а важко в наші часи бути великодушним, особливо баронесам!

Народні УСМІШКИ

ВДАЛЕ ПОЛЮВАННЯ

Мисливець здіймає з плеча рушницю, прицілюється і вбиває качку.
— Друга! — говорить він з гордістю товаришам.
— А де ж перша?
— Ту ще перед війною вбив.

Надіслав С. ОГОЛЮК
з м. Горлівки Донецької області.

ЧИ ДОБРЕ В РАЮ?

Якось попа запитали:
— Чи добре в раю?
— А певно, що добре, — відповів піп. — Ще ні один звідти не вернувся.

Повідомив П. Т. НОВОХАТСЬКИЙ
з с. Козацьке Звенигородського
району Черкаської області.

СУВОРИЙ «МОРАЛІСТ»

— Дядьку, дайте закурить!
— Геть звідси, молоко на губах ще не обсохло.
— Та то пиво.
— А-а-а! Ну тоді на.

Надіслав В. В. БЕРДИЦЬКИЙ
з м. Сум.

НАГОСТЮВАВСЬ

Приїхав сват в гості. Нагостювавсь та й каже:
— Тепер поїду та напишу вам з дому листа.
А другий сват йому:
— Тільки не пишіть багато, а то нам читати ніколи.

Надіслав Б. Т. ЯРОВИЙ
з с. Миколаївки Ізюмського району Харківської області.

У ШКОЛІ

Учитель: — Я вам, діти, розповідав про свійських птахів. Тепер Івась нехай скаже, як виглядає, наприклад, гуска. У вас є гуси?
Івась: — Є, але в нас гуска зовсім не виглядає.
Учитель: — Як то не виглядає?
Івась: — Як раніше в дверях хліва була дірка, то гуска виглядала, а зараз, як тато її забив, — жодна гуска не виглядає.

Повідомив П. М. БОГДАН
з с. Гупалів Любомльського району Волинської області.

ВІДПУСТКА

— Де ти провів відпустку?
— Половину в горах...
— А другу половину?
— В гіпсі.

Надіслала Л. ДУМКА
з Воркути.

НАЙГІРШИЙ ПОРТРЕТ

Один чоловік пішов до картинної галереї. Став проти картини, дивиться, врешті звертається до дружини:
— Це найгірший портрет в усій галереї!
— Що ти плетеш? Це ж дзеркало,— відповіла жінка.

Надіслав В. СОСЮРА
з м. Києва.

НАПЕВНЕ ВІДОМО

Прийшов командировочний до готелю.
— Чи є у вас номер?
— Немає.
— Може ж, є?
— Немає, вам кажуть.
— А якщо б приїхала королева Англії?
— Ну тоді, звичайно, знайшовся б.
— Мені напевне відомо, що вона сьогодні не приїде, то дайте мені її номер.

Надіслав Ю. А. КОТ
з м. Житомира.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ну й чоловік мені попався: не курить, не п'є, все по хазяйству робить, навіть нема за що вилаяти.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Не курям на сміх, а на їхнє велике горе господарював на колгоспній фермі с. Котюжинці Калинівського району Вінницької області. т. Сторона. Сиділи на фермі курчата без їжі й без води, доки не трапилось біди— багато з них загинуло. А на завідуючого фермою немов куряча сліпота напала. Нічого він того не помічав і не бачив.

Про цю безгосподарність колгоспники написали Перцеві.

Начальник Калинівського виробничого управління т. Пасічник повідомив редакцію, що Сторону з посади завідуючого фермою знято. З нього також стягли вартість курчат, що загинули.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Мамо, я подивлюся цей фільм.
— Дітям цей фільм дивитись не рекомендується.
— А я буду дивитись з заплющеними очима.

Перчаня

ХИТРІ ОЧЕНЯТА

Як лягає доня спати,
Їй дає цукерку мати,
Тато їй читає книжку,
А вона тихенько з ліжка:
— Не заплющуються очі, —
Мабуть ще цукерки хочуть!

Григорій БІЛОУС.

В НАШІМ ЗООПАРКУ

Побачиш в зоопарку
Два кондори й цесарку,
Слона, що має хобот
І ходить, наче робот.

Жирафи та косулі,
Ізюбри й бегемоти
Живуть у зоопарку,
Не знаючи турботи.

У нашім зоопарку —
Звірята кращі в світі.
В залізних клітках двері
І день, і ніч відкриті.

Навіщо закривати,
Коли тут навіть тигри
Нікого не кусають,
Ведуть веселі ігри.

Лисиці та зайчата,
Ведмеді та верблюди
Не сваряться, не б'ються,
Живуть, як добрі люди.

Тут сплять: курча з лисицею,
Руденька миша — з кицею.
Тим часом вовк з лошатком
Ганяють коліщатко.

Всі звірі — по квартирі
Гасають в дружбі й мирі.
Та мусимо додати —
Це іграшкові звірі.

Аршавір ДАРБНІ.

Переклав з вірменської
Богдан ЧАЛИЙ.

ЯБЛУКО

— З'їж, синку, яблучко, а то не видужаєш, — сказала мати хворому Андрійкові.

Андрійко з'їв яблуко, а вранці, ледь зійшло сонечко, скочив з ліжка і побіг на двір.

— Куди ж ти, синку, ти ж хворий? Зараз же повернися.

Андрійко радісно вигукнув:

— Який же я хворий? Я ж яблуко з'їв?!

Євгенія САВИЧ.

КОШЕНЯ

Вові подали обід.

— Мамо, налий і кошеняті молока, — каже він.

Мама налила в блюдце молока і поставила в куток. Кошеня почало хлебтати, задоволено мружачи очі.

Володя дивився-дивився на кошеня і собі почав лизькати молоко.

— Володю, так недобре робити, треба охайно їсти, ложкою, — зробила йому зауваження мама. — Ти ж не кошеня.

— А ти ж сама на мене завжди кажеш: — Моє ти кошеня гарненьке.

Ренальда ПИМЕНОВА.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

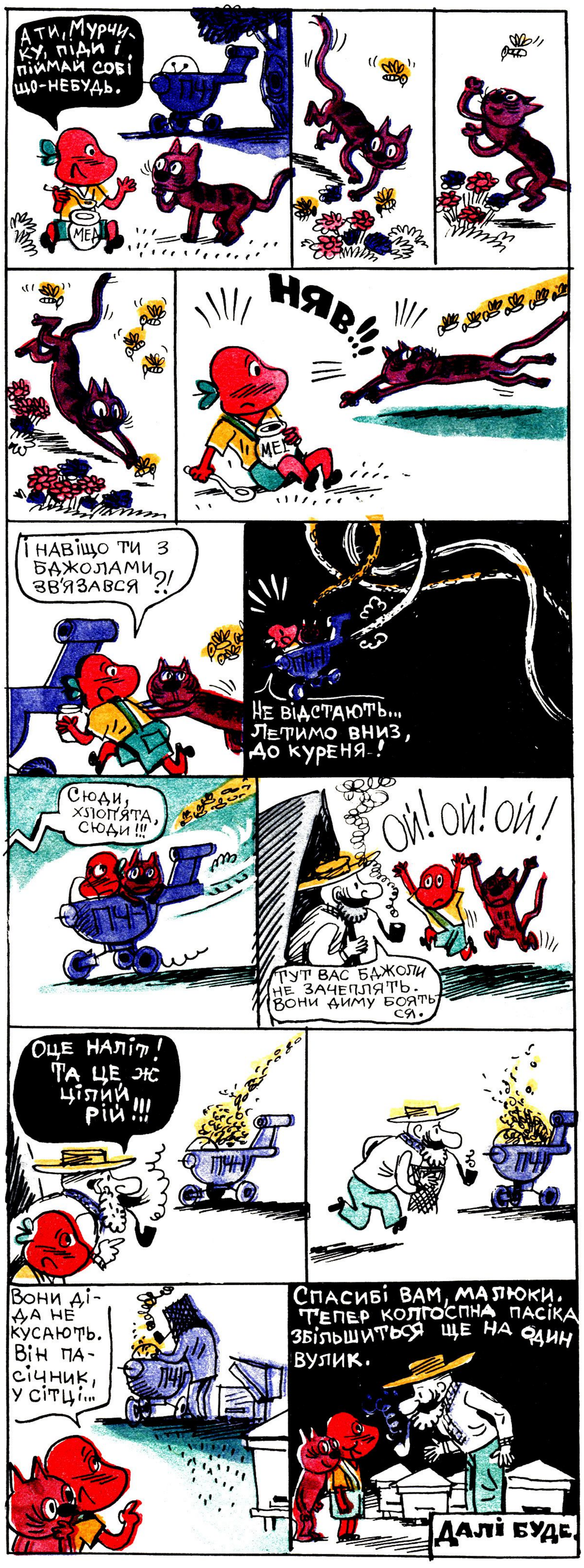

У видавництві художньої літератури «Дніпро» виходить збірка памфлетів «Під чужим порогом». Автор памфлетів — відомий український письменник-сатирик Юрій Мельничук.

Нижче друкуємо один із памфлетів, що ввійшли до цієї збірки.

Юрій МЕЛЬНИЧУК

Торіддя їуди

Огидна потвора, ім'я якій — український буржуазний націоналізм, наплодила на нашій землі багато паскудства. Запліднювана австро-угорськими монархістами, російською білогвардійщиною, польською шляхтою і німецькими фашистами, ця потвора давала опороси найрізноманітнішого потомства. Згадаймо уенерівщину і Директорію, гетьманство і петлюрівщину, різноплемінне націоналістичне бандитство.

Українські буржуазні націоналісти добре далися взнаки трудящим Західної України. Тікаючи від месницької руки революції, буржуазні націоналісти отаборилися в окупованій панською Польщею Західній Україні і разом з тутешніми доморощеними продай-душами влаштували торжище інтересами українського народу. Поет-революціонер Олександр Гаврилюк, тавруючи тих націоналістичних банкротів,

що з України повтікали
на європейські смітники
і мрію пестили в любові,
щоби стоптать Вкраїну знову
і чобітьми чужих полків
зчавити лад робітників, —

з болем в серці роздумував над долею Західної України, якій доводилось терпіти потрійне горе:

Диви, Україно Західна,
та це ж Кобленція єхидна
прийшла, ворожа і чужа,
і тут вигострює ножа!
А ти потрійно зносиш, бідна,
і власних плідних паничів,
і з-над Дніпра утікачів,
і окупантів. Ех, Західна,
зумій свою дівочість ти
в таких обіймах зберегти.

Готуючись до війни проти Радянського Союзу, німецькі фашисти спілкувалися з усіма темними силами, залучали на свій бік всяке контрреволюційне дрантя. Фашисти добре знали родовідну українського буржуазного націоналізму, який здавна був надійним наймитом німецького імперіалізму. Недарма одним з керівників УВО (Української військової організації), а потім ОУН (Організації українських націоналістів) був німецький офіцер Рішард Ярі, перед яким доводилось виструнчуватись і Коновальцеві, і Мельникові, і Бандері. Не могло бути ніякого сумніву в тому, що українські буржуазні націоналісти підуть за Гітлером, не спитавши й броду.

Але фашизм є фашизм, а віроломство, злочин, інтрига, зрада і людиноненависництво є його хлібом насущним, повітрям, без якого нема для нього життя. Завівши побратимство з українськими буржуазними націоналістами, фашисти вирішили посварити їх між собою, щоб легше і міцніше тримати на собачіи прив'язі і менше платити за службу. Між націоналістами почалась гризня за посади і привілеї в обіцюваній фашистами «українській державі», а в німецьких урядових колах висміювали наївних зрадників і готували їм долю наймитів — більш нічого.

Ще за рік до нападу гітлерівських орд на Радянський Союз генерал-губернатор Ганс Франк давав своїм підлеглим таку інструкцію: «Прагнення до створення Великої України треба рішуче відкинути. Бравих українців можна буде евентуально прийняти пізніше до державної або волосної поліції». Цим досить чітко визначилась роль зрадників у майбутній війні і міра винагороди за участь у ній на боці німців, але буржуазно-націоналістичні сліпці тлумачили це як жарт свого опікуна. А тим часом гітлерівці готували для націоналістичних запроданців міцні нашийники і розробляли свої правила поведінки. Капітан німецької контррозвідки Геролліс на таємній нараді німецьких урядовців сказав: «Політика українська з точки зору контррозвідки мусить бути проваджена тільки під німецьким керівництвом і в інтересах німців. Не можна допустити до об'єднання всіх українських груп в один національний союз, треба вести переговори з поодинокими групами». Манячи за собою оунівців калачем «самостійної України», гітлерівці показували їм в кишені дулю і використовували їх так, як можна було використати запроданців з таким невибагливим і покладливим до зради характером.

В роки німецько-фашистської окупації України, та й тепер на американо-англійських і західнонімецьких задвірках, оунівці намагаються змалювати себе як «борців» за «соборну Україну», як «силу», з якою мусили рахуватися німецькі фашисти, і т. д. і хай хваляться, бо що ж робити жабам в болоті, як не квакати на всі лади. Така вже жаб'яча доля в болоті. Але розгорніть особистий щоденник гітлерівської «правої руки» — Ганса Франка, на якого молилися оунівці, і там на сторінці 413 прочитаєте таке:

«Ми переконались, що на думку багатьох українців (мається на увазі націоналістичних викиднів — М. Ю.) генеральне губернаторство є лише одним з кількох чинників, які вибрала доля, щоб вернути їм велику Україну. На це не можемо погодитися... Підтримуйте з українцями якнайкращі відносини, але завжди з необхідною дистанцією. Обминайте в урочистих промовах до українців звороту «велика Україна» і т. ін. Перестерігаю вас перед постійним вивішуванням українських національних прапорів або надмірним висуванням українців на парадах в ролі представників власної держави. Українці є громадянами великого Німецького рейху, якщо вони проживають на німецьких просторах. Натомість вони не є представниками великої України на німецькій землі». Після цього вже зовсім легко зробити висновок, ким же були оунівці для німецьких фашистів. А були вони, як показує свята історична правда, зрадниками свого народу, продажними лакеями, безхребетними євнухами, цепними собаками гітлеризму. Що німецькі фашисти іноді загравали з ними, гладили по голові і пропонували подати лапу, то це були звичайні засоби дресирувальника, який крім цього, володів ще грубим окриком і батогом.

Обласканий німецьким фашизмом, український буржуазний націоналізм виплодив кілька гатунків племені. Якщо за рік до другої світової війни ОУН розділилася на мельниківців і бандерівців, які хоч порізному, але з однаковою самовідданістю служили Гітлерові, то вже в роки війни було виведено ще одну націоналістичну породу — бульбівську. З благословення Гітлера українська буржуазно-націоналістична кошара була поділена на три відсіки, в яких були свої провідники, отамани, теоретики і свій спосіб в намаганні перегризти один одному горло та вислужитись перед німцями.

Через усі три відсіки — бандерівський, бульбівський і мельниківський — йшов один суцільний жолоб, який наповнював харчами один господар — німецький фашизм. Проте пожильці кожного відсіку претендували на окремі привілеї, мали свої завдання і плани, для здійснення яких не зупинялися перед найжорстокішим лиходійством. Український народ боровся проти фашистських поневолювачів, а бандерівці, бульбівці і мельниківці сперечалися, хто з них достойніший управляти поспіль з німцями Україною. Щоб звернути на себе увагу окупантів, бандерівці, бульбівці і мельниківці намагалися перевершити одні одних в злодіяннях проти українського народу, в рабському вислужуванні перед німецькими фашистами.

Тепер українські буржуазні націоналісти (звичайно, не в такій кількості, як за німців, бо багато з них зрозуміли запроданську політику своїх провідників, відцуралися божевільних націонал-фашистських ідей і стали на вірний шлях служіння своєму народові) пішли на службу до американського імперіалізму. До речі, американці так само ставляться до них, як колись німці, і використовують їх для таких же цілей. Знову існують три націоналістичні відсіки, панує в них колишня атмосфера заздрості, вислужування і взаємної гризні, хоч харч хлебчуть вони з одного американського жолоба і ходять під одним батогом. Кожній здравомислячій людині зрозуміло, що американські імперіалісти ніколи не були і не будуть запанібрата з націоналістичними безбатченками, що оунівці потрібні їм як пропагандистські крикуни, шпигуни і диверсанти, наймити, якими можна поштуркуватись на свій розсуд.

Це зрозуміло для всіх, крім українських буржуазних націоналістів, але саме в цьому тупоумстві й полягає їх трагедія.

Останнім часом у своїй пресі оунівці намагаються обілити свою чорну ганьбу наймитування у німецького фашизму і спільних з ним злодіянь проти українського народу. Але це даремні силкування. Наш народ впізнає і викриває націоналістичних брехунів з першого слова. І ніяким «історикам», «політикам» і «публіцистам» не вдасться ні приховати, ні згладити провин оунівців, які довгі роки тримали вірну спілку з фашистами і невинною людською кров'ю, руїнами і непростимими злочинами позначили своє перебування на Україні. Запродавшись німецькому фашизмові, а тепер американському імперіалізмові, українські буржуазні націоналісти поставили себе поза українською нацією, довели і доводять, що вони звироднілі яничари, які Україні і українському народові здатні принести тільки горе.

Передплата на „ПЕРЕЦЬ" — скрізь і без обмежень!

ВОВЧІ ЖАЛОЩІ

Сльозу Вовк лапою розтер:
— Ох, вельми жаль мені лошати...
Лев на шматки його роздер, —
Я мусив без вечері спати.

ТИГР ПО-ЗАЯЧОМУ

— Все Тигр та Тигр! Мовчіть, обридло!
Ось я візьмусь за це смугасте бидло.
Живого притягну, а ні — то шкіру! —
Хвалився Заєць, випивши надміру.
І вкрай розхрабрувавшись, того ж дня
Притяг... смугасте котеня.

КРИЛАТА МРІЯ

— Якби такі я крила мав! —
Позаздрив Горобець Орлові, —
— То завжди б першим прилітав,
Щоб погребтися у полові.

В. ГОНЧАРЕНКО.

с. Войкове
Київської обл.

МАЛО ЗНАЄ

— Ну, як учитель твій? — спитав у сина тато.
— Хороший, тихий, любить жартувати,
От тільки, мабуть, він уроки слабо знає,
Бо все на кожному уроці нас питає.

Микола ЯНКО.

м. Дружківка
Донецької області.

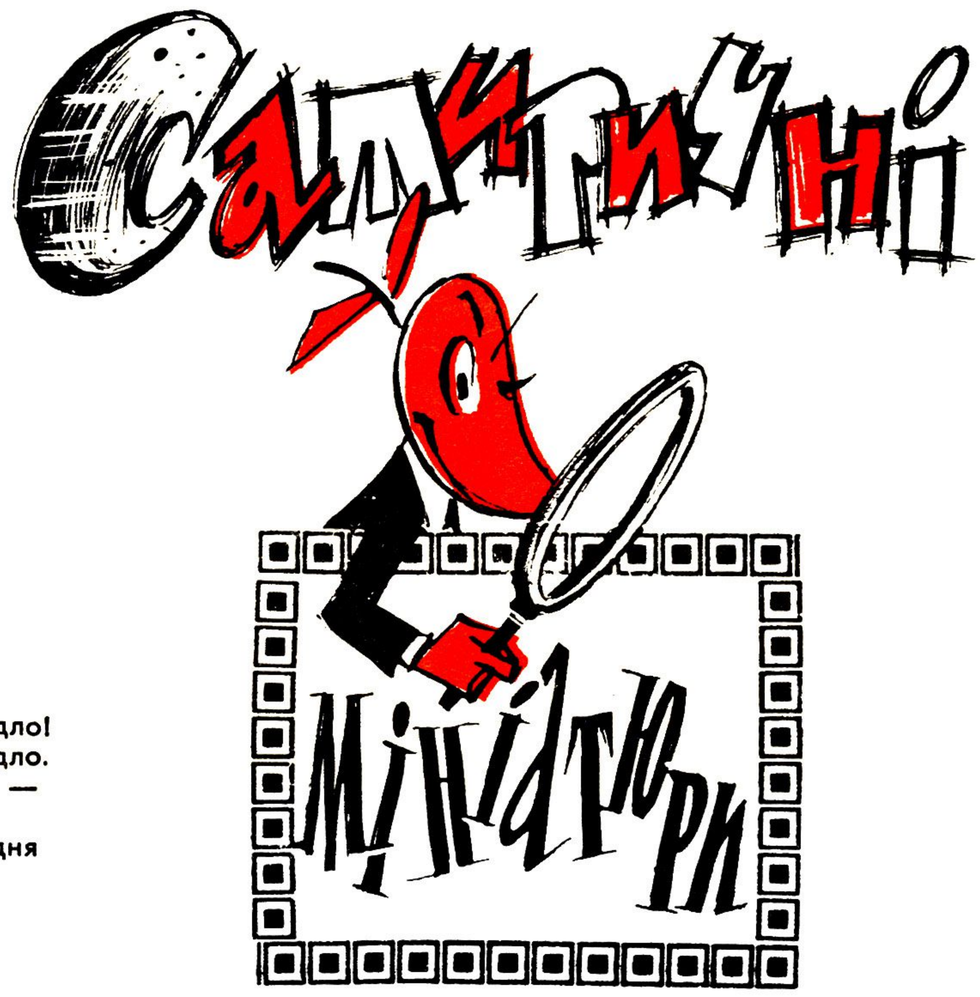

КОВІНЬКА

Зелене деревце у парковій алеї
Із заздрістю дивилося на неї:
— Ото розумна, певно, — просто страх! —
Трима ж її професор у руках.

ПИХА

На молоду посадку подивився
Трухлявий пень й презирливо скривився:
— Дрібнота! Поверховість! Так, як я,
Ніхто із них не вкорінився.

Василь ЗАЄЦЬ.

м. Ірпінь.

НАДІЙНИЙ ПРАЦІВНИК

— Я так і знав: і там Федоту
Вдалося... розвалить роботу.

ПРОВЧИЛИ

— Провчили за неробство Гриця?
— Аж загуло! Послали вчиться...

ПОГАНИЙ ЗІР

— Не доливаєте ви пиво!
— Поганий маю зір — не диво.
— Чому ж, товаришу Курай,
Не налили ви через край?
Очима продавець кліп-кліп...
— Та я ж не повністю осліп!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ПРИКМЕТА

Червоніє ніс у Гната.
(Це у Натиного тата).
У долоні плеще Ната:
— В тата знов була зарплата.

А. ІЛЬЧУК.

м. Козятин.

Вілчо МИХАЙЛОВ

У ТЕМНОТІ

Голова ревізійної комісії доповідав про свою роботу. Спокійно, по діловому, незаперечно. Ніби не бачив, що ніхто його не слухає. Ніби не чув, що кожний шепчеться про щось своє. Ніби не здогадувався, що кожний вже думав про бенкет. Мабуть тому після доповіді ніхто не задав жодного запитання, ніхто не виступив у дебатах.

— Приступаємо до останнього питання порядку денного — обрання нового голови, — сказав головуючий Паско Трампаджиєв.— У кого буде яка пропозиція?

Зал принишк.

Руку підняв Міцо Каракачанов.

— Пропоную знову обрати товариша Дяко Плякова, який довів, що..

У цю мить погасло світло.

— Та він же негідник — крикнув невідомо хто в темноті.

— І злодій! — сміливо додав інший.

— Швидше лампу! Лампу! — схвильовано загукав Дяко Пляков.

— Досить з нього, що воздвиг власний особняк! — кинув репліку третій.

— Та й нажив за безцінь машину! — підтримав четвертий.

— Хто там вигукує?! У чий город каміння кидаєте?! — почувся роздратований голос Паско Трампаджиєва.

Але вигуки продовжувались. Гострі, соковиті, влучні. І хтозна, як би закінчилися ці збори, якби не спалахнуло раптом світло.

— Хто за те,— сказав поспішно головуючий,— щоб головою знову обрати Дяко Плякова, прошу голосувати.

Проголосували одноголосно. Хоча б хто утримався!

Переклали з болгарської
Натка СЛАВОВА
та Аркадій МУЗИЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Бригадир колгоспу імені Калініна (Черкаська область) Бойко невірно обліковував роботу членів бригади, а своїй дружині систематично робив приписки. Про це колгоспники написали нам листа.**

Після втручання в цю справу «Перця» Бойко з посади бригадира знятий.

★ **Продавець магазину № 2 (м. Полонне) Мартинець порушував правила радянської торгівлі, до ходових товарів нав'язував залежалі. Про це писалося у листі пайовиків.**

Заступник голови Хмельницької облспоживспілки т. Сарновський повідомив, що при перевірці на місці факти, наведені в листі, ствердились. Мартинець з роботи знятий.

Передплачуйте «ПЕРЕЦЬ»!

Шановні читачі!

З 1 вересня розпочинається передплата газет і журналів на 1969 рік.

Тож не запізніться передплатити наш журнал!

Якщо не хочете мати зайвого клопоту — одразу передплатіть журнал на цілий рік. Зробіть це своєчасно.

Передплатна ціна:

на рік	— 2 крб.	88 коп.
на 6 місяців	— 1 крб.	44 коп.
на 3 місяці	—	72 коп.
Ціна номера	—	12 коп.

Передплачуйте «ПЕРЕЦЬ» на 1969 рік!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Тут «Запорожець» не проїжджав?
— Виїхав он у ті двері!

перець

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 16 (794)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

Підписано до друку 7. VIII. 1968 р.

БФ 14038. Зам. 04067. Тираж 1 580 000 прим.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108⅛. 1 пап. арк.
2 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна», Київ,
Брест-Литовський проспект, 94

Любий Перче!

Скільки коштує власна думка? Бо директор Старобільського молокозаводу Г. В. Летучий, наприклад, платить за неї по 500 крб.

Луганський облвиконком вирішив, що окремі підприємства повинні доставляти продукцію у торговельну сітку своїм транспортом. А Г. В. Летучий має свою думку: не повинні. За це і платить штрафи.

Як ти гадаєш, Перче, чи був би Г. В. Летучий такий щедрий, якби ті штрафи платив зі своєї кишені, а не з державної?

В. С. СВЄТАШОВ,
пенсіонер.

м. Старобільськ.

У нашій славній Коломиї є магазин Івано-Франківської філії «Одяг».

І жителі міста давно знають, що це тільки фірма. Вивіска тобто.

Директор магазину Іван Дмитрович Шумаков встановив такий порядок торгівлі, що одяг доходить до Коломиї вже у вигляді грошей. Виручки. Одержить Шумаков товари на складі фірми «Одяг» і тут же, в Івано-Франківську, й торгівлю розгорне. Навіщо, мовляв, возитися.

Перевірка показала, що магазин не довіз за призначенням товарів на суму 3.467 крб. Замість світерів, шерстяних курток, дитячих костюмчиків і т. д., жителів Коломиї магазин прикриває красивою вивіскою фірми.

Чи не здається тобі, дорогий Перче, що під красивою вивіскою солідної фірми творяться досить некрасиві і нетерпимі діла?

Колективний кореспондент «Перця» — редакція Коломийської міськрайгазети «ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР».

Порадь, будь ласка, як нам виправити свою помилку. У квітні цього року Житомирський завод силікатних виробів відвантажив для нашої будови 68.800 цеглин. Прийшли вагони, а цілої цегли там тільки 49.600 штук. Решта — половинки та щебінь. І треба ж було нам послати рекламацію директорові заводу т. Опанасюку! Ну, просто лихий поплутав. Тов. Опанасюк так образився за ту рекламацію, що взагалі перестав постачати нам цеглу. І скільки ми не дзвонили на завод — мов об стіну горохом.

Чи не підкажеш, Перче, яку ото треба узяти цеглину, щоб пробити стіну байдужості до наших потреб.

Г. С. НАВОЛОЧКО,
працівник Управління будівництва Ладижинської ДРЕС.

с. Ладижин
Тростянецького району
Вінницької області.

Якщо зустрінеться тобі людина, яку і перцем не проймеш, радимо направляти її до нас на виховання, в гуртожиток бази Дніпропетровської контори «Металопостачзбуту». Проживе тут така людина з тиждень і заволає: «Ой не буду більше — відпустіть!».

З першої ж хвилини їй доведеться відмовитися від найелементарніших зручностей. Сидіти нема на чому і нема за чим — в кімнатах ні столів, ні стільців. Помитися ніде — душеві не працюють. На кухню вийти неможливо — вона перетворена на склад мотлоху. Вже четвертий рік обіцяють встановити газові плити, а поки що на весь гуртожиток єдина електроплитка, біля якої довжелезна черга. Ні газет, ні телевізора. Життя, як у переконаних аскетів.

Може, Перче, у вигляді експерименту, першим направиш до нас на перевиховання самого керуючого конторою «Металопостачзбуту» т. Григоровича. Поживе — обов'язково зрозуміє, що іноді треба дбати і про наш побут.

МЕШКАНЦІ ГУРТОЖИТКУ.

м. Дніпропетровськ.

Індекс 74393

ПЕРЕДВИБОРНІ КЛОПОТИ УОЛЛСТРІТУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

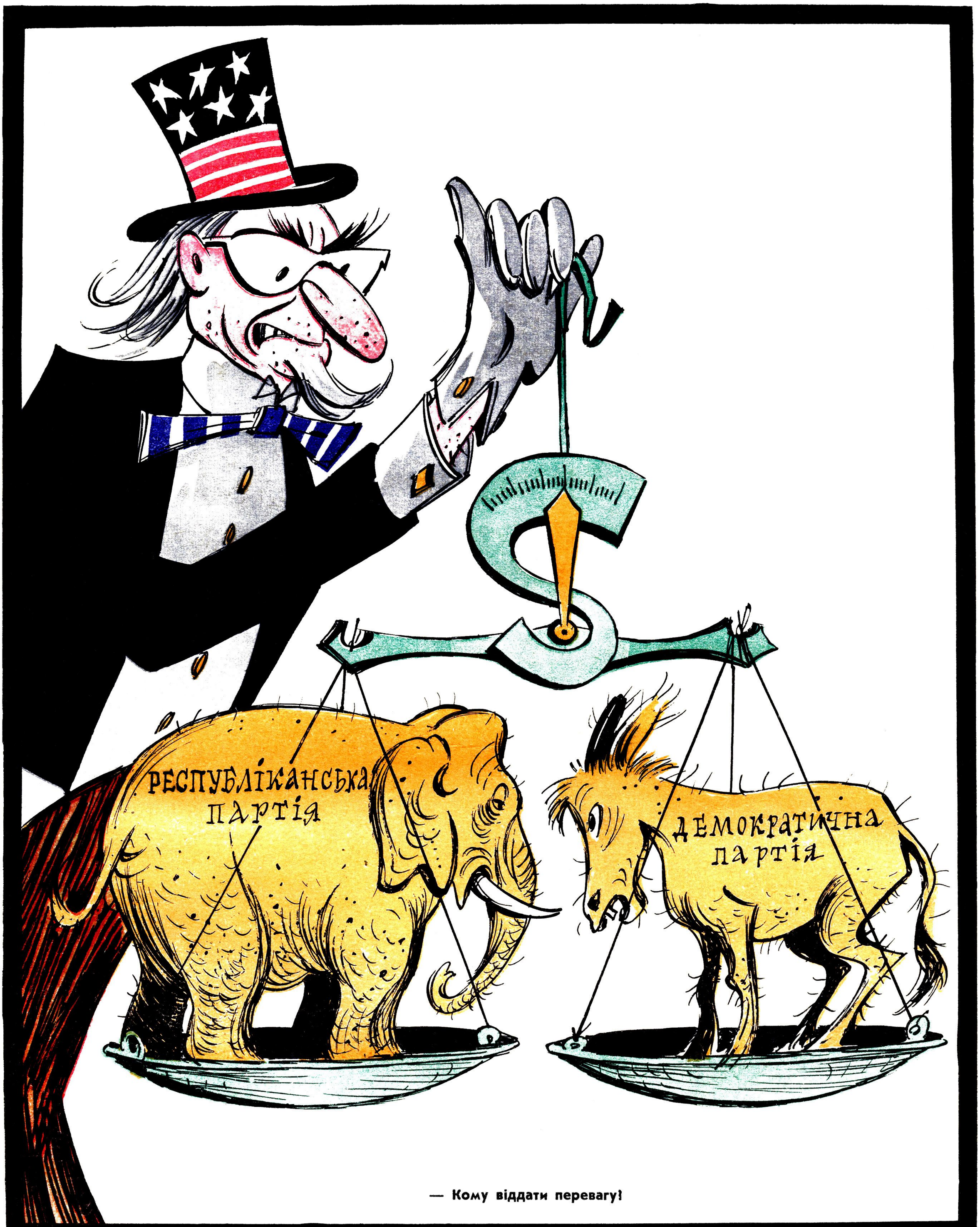

— Кому віддати перевагу?